

DE STER

November 1977
77e Jaargang · Nummer 11

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

November 1977
77e Jaargang · Nummer 11

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Gordon B. Hinckley	Marion D. Hanks
Marvin J. Ashton	James A. Cullimore
L. Tom Perry	Robert D. Hales

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Arend Terreehorst, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaarding 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 20,— of 300 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zEEPst): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Boodschap van het Eerste Presidium: Het betaamt een ieder. President Spencer W. Kimball	1
Ook u kunt met succes zending bedrijven.	
Elder Franklin D. Richards	4
Zendingswerk is gemakkelijk	7
Houd een gezinsavond voor niet-leden	7
Stuur het Boek van Mormon op zending	8
De Ster als zending	10
Neem hen mee naar hun zondagsschoolklas	11
Hoe uw getuigenis te geven. Stephen R. Covey	14
De Vriend	
Iedereen kan zendingswerk doen	17
Negen punten om een beter zending te worden	17
Voor de kinderen. Elder William R. Bradford	18
Ik wil zending worden (Spel)	20
Je eigen zendingsdagboek	22
Een heel volk dank zij één man. Emilio O. Vergelli	25
De zendingsgeest. Elder Jacob de Jager	26
Zendingswerk begint thuis. Ernest Eberhard jr.	28
Ga nu maar met mij mee. Kathryn H. Ipson	30
Wat u moet doen en laten als u vrienden meebrengt naar de kerk. Spencer J. Condie	31
Mijn leerlingen zaten in de gevangenis. Janette Millar	33
Vertel ons eens iets over je geloof. George D. Durrant	34
Leden als zendingen. Laird Roberts	36
Haar getuigenis leidde tot het mijne. Jutta Slopek	38
In memoriam patriarch A. D. Jongkees	39
De ZHV en de regionale vergadering.	
Zuster Sj.H. Kampinga	40
Een nieuw tempelpresidium in Zwitserland	40
Boodschappen van onze leiders	
Onze persoonlijke inzet. Larry H. Brim	41
Licht en duisternis. Eugène Engelbert	41

In memoriam patriarch Arie D. Jongkees

Op 21 september j.l. overleed in zijn woning te Driebergen patriarch Arie Dirk Jongkees. De Heer heeft daarmee van ons doen heengaan iemand, wiens naam in het Nederlandstalige deel van zijn koninkrijk op aarde min of meer een begrip was geworden. Een begrip van patriarchale waardigheid en zuivere integriteit tegenover zijn hoogste Meester. Honderden uit de ring Den Haag Nederland en de zendingengebieden Amsterdam Nederland en Antwerpen België hebben het voorrecht gehad onder zijn handen een patriarchale zegen te ontvangen en herinneren zich met grote dankbaarheid de bijzondere ervaring die dit voor hen is geweest. Daarnaast hebben zeer velen mogen genieten van zijn grote evangeliekennis en de milde wijsheid waarmee hij deze, waar dit te pas kwam, op anderen overdroeg.

Patriarch A. D. Jongkees werd gedoopt op 31 maart 1923. Deze doop vond plaats, zoals toenmaals wel meer gebeurde, in zee nabij Den Helder. Hij was tot het evangelie gebracht door zijn vriend en collega-officier bij de Koninklijke Marine, Pieter Vlam, een naam die eveneens bij vele van de oudere leden van de kerk nog in dankbare herinnering voortleeft. Als gevolg van zijn positie bij de KM kon broeder Jongkees de eerste jaren na zijn toetreden tot de kerk slechts incidenteel zijn diensten geven. Maar waar hij zich ook bevond, varende in oost of west, hij hield immer een nauw contact met de kerk. Hij is altijd zeer dankbaar geweest voor de hulp en vriendschap die hij in die tijd van een aantal toenmalige zendingpresidenten heeft mogen ontvangen; zoals de presidenten T. Edgar Lyon, Frank I. Kooyman, Lyllywhite, Murdock.

Na zijn pensionering bij de KM in 1938 kon broeder Jongkees zich geheel aan de arbeid wijden die hem het liefst was. In de oorlogsjaren waren hij en broeder Piet Vlam respectievelijk eerste en tweede raadgever van president Schipaanboord van de Nederlandse Zending. Na het overlijden van zijn eerste vrouw in 1949 emigreerde broeder Jongkees, te zamen met twee van zijn dochters, naar Utah en vestigde zich in Salt Lake City. Daar hertrouwde hij met zuster Terèse A. Assenberg uit Nederland, die daar tijdelijk verbleef.

In april 1956 werd het echtpaar op zending naar Nederland geroepen, welke zendingstijd zij praktisch ge-

heel in de gemeente Rotterdam Noord doorbrachten en waarbij broeder Jongkees de functie van gemeentepresident vervulde. Na afloop van hun zending, in het najaar van 1957, bleven zij in Nederland en vestigden zich in Driebergen. In de daarop volgende jaren bekleedde broeder Jongkees verscheidene functies, waaronder die van president van het Utrechts district en president van de gemeente Zeist. Tevens vervulde hij vele malen de taak van leerkracht in de priesterschap en zondagsschool.

In 1967 werd broeder Jongkees door apostel LeGrand Richards geordend en aangesteld als patriarch van de Hollandse Ring, met volmacht zijn arbeid te verrichten buiten de ring, namelijk in zijn woning of de kapel in Zeist.

Een belangrijke bijdrage leverde broeder Jongkees ook bij het vertalen van diverse les- en andere boeken uit het Engels naar het Nederlands. Zijn grootste prestatie hierin was het vertalen van het boek *Jesus the Christ* van wijlen apostel Talmage. Deze prestatie was zo bijzonder omdat hij er in slaagde de typische stijl van Elder Talmage volledig te handhaven.

Kort nadat in het najaar van 1974 zijn zoon eveneens tot patriarch van de ring was geordend en aangesteld werd broeder Jongkees zeer ernstig ziek en was hij genoodzaakt een zeer lange rustkuur te ondergaan. Het feit dat hij niet meer voluit voor zijn Heiland kon werken heeft hem de resterende jaren van zijn leven veel leed gedaan. Nog enkele zegens heeft hij in 1976 en 1977 kunnen geven, maar in augustus van dit jaar werd hij wederom zeer ernstig ziek, een ziekbed waarvan het hem niet meer gegeven was op te staan. Hoezeer zijn leven geheel met het evangelie was verweven, hoezeer zijn denken immer uitging naar zijn Meester, bleek wel uit het feit dat hij, op zijn ziekbed, zeer kort voor zijn heengaan tegenover zijn behandelend geneesheer zijn getuigenis gaf: „Ik weet dat mijn Verlosser leeft.”

Onder grote belangstelling vond op 26 september, na een uitvaartdienst in de kapel te Utrecht, de teraardebestelling plaats op de Algemeene Begraafplaats te Driebergen. Tijdens de uitvaartdienst, door president Wouter van Beek van de gemeente Zeist werd geleid, werd het woord gevoerd door president Cornelis van der Put van de ring Den Haag Nederland, door president George Ph. M. Kraanen, tweede raadgever van de president van het zendingengebied Amsterdam Nederland, door president Cornelis Dijkwel van het district Apeldoorn Gelderland en door patriarch J. Paul Jongkees, zoon van de overledene, die tevens het wijdingsgebed over het graf uitsprak.

Op zijn grafsteen prijken de woorden die zijn getuigenis zeer kenmerken en hem zo dierbaar waren:

„Niemand komt tot de Vader dan door Mij”

(Johannes 14 : 6)

Boodschap van het Eerste Presidium:

„Het betaamt een ieder”

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Niemand die tot het evangelie is bekeerd zou zich aan zijn plicht om de waarheid aan anderen te onderwijzen moeten onttrekken. Dit is ons voorrecht. Dit is onze plicht. Het is een gebod van de Heer. President Heber J. Grant zei: „Het eerste grote gebod was de Heer onze God lief te hebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel en met geheel ons verstand en met geheel onze kracht; en het tweede was eraan gelijk, om onze naaste lief te hebben als onszelf. En de beste manier om onze liefde voor onze naaste te tonen is om uit te gaan en het evangelie van Jezus Christus, waarvan Hij ons een absolute kennis heeft gegeven wat betreft haar goddelijkheid te verkondigen.” (Conference Report, April 1927, bladzijde 176)“

Enkele jaren geleden werd mij gevraagd: „Moet iedere jonge man die lid van de kerk is een zending vervullen?” En ik reageerde met het antwoord dat de Heer heeft gegeven. „Ja, iedere waardige jonge man moet een zending vervullen.” De Heer verwacht dat hij een zending zal vervullen. En wanneer hij nu niet waardig is om een zending te vervullen, moet hij onmiddellijk beginnen zich te bekwalen. De Heer heeft bevolen: „Zendt de ouderlingen Mijner Kerk uit naar de natiën, die verre zijn, en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen; roept tot alle natiën, eerst tot de niet-joden en dan tot de Joden.” (LV 133:8.)

Aldus moeten de ouderlingen — de jonge mannen van de kerk die de leeftijd hebben om tot ouderling te worden geordend — voorbereid en verlangend zijn om waar ook ter wereld een zending voor de kerk te vervullen. Op het ogenblik vervult slechts ongeveer één derde van de beschikbare jonge mannen van de kerk een voltijdse zending! Eén derde is niet „iedere jonge man”.

Iemand zou ook kunnen vragen: „Moet iedere jonge vrouw, iedere vader en iedere moeder, ieder lid van de kerk een zending vervullen?” Wederom heeft de Heer als antwoord gegeven: „Ja, iedere man, vrouw of kind, — iedere jongere en elke kleine jongen en elk meisje moet een zending vervullen.” Dit betekent niet dat zij in het buitenland

moeten dienen of zelfs niet dat zij formeel geroepen en aangesteld moeten worden als voltijdse zendingen. Maar het betekent dat ieder van ons de verantwoordelijkheid heeft om te getuigen van de waarheid van het evangelie dat ons gegeven is. Ieder van ons heeft familieleden, burens, vrienden of collega's en het is onze verantwoordelijkheid om de echtheid van het evangelie aan hen door te geven, door voorbeeld zowel als door lering.

De Schriften zijn overduidelijk in het verkondigen dat alle leden van de kerk de verantwoordelijkheid hebben om zendingswerk te doen: „Het betaamt een ieder die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.” (LV 88:81.)

De profeten van deze bedeling hebben ook duidelijk het beginsel onderwezen dat zendingswerk een verantwoordelijkheid van alle leden is. President David O. McKay onderwees het beginsel met de uitdagende woorden: „Ieder lid een zending!” (Zie Conference Report, April 1959, bladzijde 122.)

Hoe geweldig is het, mijn geliefde broeders en zusters die leden zijn van Gods koninkrijk, om door de Heer vertrouwd te worden als boodschappers van zijn Woord en voor onze broeders en zusters die geen leden van de kerk zijn te dienen. Laten wij voor een ogenblik aannemen dat de rollen omgekeerd zouden zijn u bent geen lid van de kerk maar uw naaste die nu geen lid is, is heilige der laatste dagen. Zoudt u willen dat hij of zij het evangelie met u deelde? Zoudt u zich dan verheugen in de nieuwe waarheden die u had geleerd? Zou uw liefde en respect voor uw naaste, die deze waarheden met u had gedeeld, vermeerderen? Natuurlijk zou het antwoord op al deze vragen „ja” zijn.

In de Schriften staat duidelijk omschreven dat het evangelie over de gehele wereld verspreid moet worden. De Heiland legde hier de nadruk op toen Hij vlak voor Zijn hemelvaart, Zijn apostelen naar de top van de Olijfberg leidde en zei: „En gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.” (Handelingen 1:8.)

Hetzelfde gebod geldt heden voor zijn discipelen en zijn woorden „het uiterste der aarde” hebben zeker betrekking op de Inwoners van alle continenten en iedere uithoek van de aarde.

„Gij moet getuigenis geven van Mijn Naam, niet alleen aan de niet-Joden, maar ook aan de Joden; en gij moet Mijn Woord tot de eindren der aarde uitzenden.” (LV 112:4.) Er ligt toch zeker betekenis in de woorden van de Heer: „alle naties”, „iedere natie”, „ieder land”, „het uiterste der aarde”, „iedere tong”, „ieder volk”, „de eindren der aarde”. Dit was en is nog steeds een universele behoefte; er moet universeel gepredikt worden. De mensheid is het universele gezin van onze hemelse Vader en wij hebben een universeel gebod ontvangen om het evangelie naar de leden van dit gezin te brengen.

Als er geen bekeerlingen zouden zijn, zou de kerk verschrompelen en sterven. Maar waarschijnlijk is de belangrijkste reden om zendingswerk te doen de wereld de gelegenheid te geven het evangelie te horen en aan te nemen. De Schriften staan vol met geboden en beloften en roepingen en beloningen voor het onderwijzen van het evangelie. Ik gebruik het woord gebod met opzet want het schijnt een richtlijn te zijn waaraan wij, individueel en collectief, niet kunnen ontsnappen. Bovendien is het overduidelijk een gebod dat alle leden van zijn kerk niet alleen bij zendingswerk betrokken moeten zijn, maar dat zij het evangelie aan alle kinderen van onze hemelse Vader moeten verkondigen.

De Heer heeft laten weten dat wij kunnen verwachten zijn macht met ons te hebben wanneer wij zijn Woord verkondigen. Hij heeft gezegd: „Mij is gegeven alle Macht in hemel en op (de) aarde.” En in de volgende verzen geeft Hij één manier aan hoe deze macht gebruikt dient te worden: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen. . . leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteus 28:18-20. Cursivering toegevoegd.)

Indien zendingswerk het werk des Heren is, en dat is het inderdaad, en indien het door zijn macht voortgang zal vinden, wat het zeker zal doen, waarom zouden wij, als heiligen der laatste dagen, dan vrezen of aarzelen om het evangelie aan anderen te verkondigen?

De Heer zei tegen zijn profeet Jeremia: „Zie, Ik, de Here, ben de God van al wat leeft; zou voor Mij iets te wonderlijk zijn?” (Jeremia 32:27.) Ik geloof dat de Heer alles kan doen wat Hij wenst, en Hij wenst zeker dat het evangelie aan iedereen op aarde wordt onderwezen.

De Heer heeft erop gewezen dat Hij niet alleen het zendingswerk mogelijk zal maken, maar dat Hij hen die er aan deelnemen zal verzegelen. Eerder in deze bedeling gaf hij de volgende belofte aan de president van de Raad der Twaalf, en dezelfde regels gelden voor iedereen die in zijn dienst is: „Gaaf daarom, waar zij u ook zullen heenzenden, en Ik zal met u zijn; en in welke plaats gij ook Mijn naam zult verkondigen, zal er voor u een weg tot welslagen worden gebaad, opdat zij Mijn woord mogen ontvangen.” (LV 112:19. Cursivering toegevoegd.)

Daarom moeten wij ons als zendingen niet afvragen of wij al of niet zullen dienen, maar moeten wij ons voorbereiden en dan de daad bij het woord voegen. Er zijn in de wereld geen hermetisch gesloten deuren als het gaat om het onderwijzen van het evangelie. Ik zie geen geldige redenen waarom de Heer deuren zou openen die wij niet bereid zijn binnen te gaan, maar Ik geloof dat Hij iedere deur zal openen die wij bereid zijn binnen te gaan. En indien wij niet binnengaan, zullen wij de verantwoording moeten dragen. Indien wij niet onze plicht doen wat het zendingswerk betreft, ben ik ervan overtuigd dat God ons verantwoordelijk zal stellen voor de mensen die wij hadden kunnen redden indien wij onze plicht hadden gedaan.

Onze rol als zending is niet in de eerste plaats om mensen van de waarheid van het evangelie te overtuigen. Als de Heer in de eerste plaats geïnteresseerd was om de mensen van de goddelijke aard van zijn werk te overtuigen, dan kon Hij, en zou Hij wellicht zijn machten op dergelijke wijze tonen dat grote aantallen mensen in een betrekkelijk korte tijd de waarheid zouden weten. Indien Hij het verkoos zou hij kunnen spreken, en alle mensen op aarde zouden het in hun eigen taal kunnen horen. Of hij zou zijn woorden aan de hemel kunnen schrijven, waar allen ze zouden kunnen lezen of zien. Maar indien deze mensen, aldus overtuigd, niet echt hun leven zouden beteren, zich van hun zonden bekeren en zich in gerechtigheid tot hem wenden, zouden zij er slechter aan toe zijn dan voorheen en nog onvoorziger zijn voor de influisteringen van de Heilige Geest. Nee, de Heer is niet in de eerste plaats geïnteresseerd om zijn kinderen alleen te overtuigen van zijn werk. Hij wil graag dat zij zich tot het evangelie bekeren. Werkelijk bekeerde mensen veranderen hun oude zondige gewoonten en keren zich tot een nieuw leven in Christus; er vindt werkelijk een „beking” of verandering in hun leven plaats. Zoals de apostel Paulus het lang geleden uitsprak: „Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.” (2 korintiërs 5:17.)

In feite wordt iemand niet door de zending bekeerd, maar door de Heilige Geest. De macht van bekering wordt onmiddellijk in verband gebracht met de Heilige Geest, want niemand kan werkelijk bekeerd zijn en weten dat Jezus de Christus is uitgezonderd door de macht van de Heilige Geest. Maar zendingen en leden zijn essentiële en noodzakelijke deelnemers bij het bekeringsproces. We moeten ons getuigenis geven dat het evangelie waar is; onze getuigenissen kunnen heel goed de vonk zijn die het bekeringsproces doet ontbranden. Dientengevolge hebben wij een dubbele verantwoordelijkheid: we moeten getuigen van wat we weten, voelen en hebben gevoeld, en we moeten zo leven dat de Heilige Geest met ons kan zijn en onze woorden op krachtige wijze kan overbrengen naar het hart van de belangstellende.

De Heer heeft ons grote zegeningen beloofd al naar gelang de wijze waarop wij het evangelie met anderen delen. We zullen hulp van gene zijde van de sluier ontvangen en de geestelijke wonderen zullen zich voordoen. „En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor u w

aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen (LV 84: 88.)

De Heer heeft ons laten weten dat onze zonden ons eerder vergeven zullen worden wanneer we zielen tot Christus zullen brengen en standvastig ons getuigenis aan de wereld zullen blijven geven; en iedereen kan toch wel wat extra hulp gebruiken om vergeving van zijn zonden te verkrijgen. (Zie LV 84:61.) In één van de indrukwekkendste gedeelten van de Schrift over zendingswerk, afdeling 4 van de Leer en Verbonden, wordt ons verteld dat wij ten laatste dage onberispelijk voor God mogen staan als wij God met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte dienen. (Zie vers 2.)

De Heer zegt verder: „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (LV 18: 15-16.)

Ons doel moet zijn om zo snel mogelijk te bepalen wie van de kinderen van onze Vader geestelijk klaar zijn om de gehele weg tot aan de doop af te leggen. Eén van de beste manieren om dit te ontdekken is uw vrienden, familie, bureaue en kennissen zo spoedig mogelijk met de zendingen in contact te brengen. Wacht niet op lange vriendschapsprocessen, noch op het juiste, meest geschikte moment. Wat u moet doen is onderzoeken of zij tot de uitverkorenen behoren: „Mijn uitverkorenen horen Mijn stem, en verstokken hun hart niet.” (LV 29:7.) Als zij luisteren en hun harten open willen stellen voor het evangelie, zal dit direct merkbaar zijn. Als zij niet willen luisteren en hun hart gepantserd is met terughoudendheid of negatieve opmerkingen, zijn zij niet klaar. Blijf in dit geval van hen houden en hen begeleiden en wacht op de volgende gelegenheid om te testen of zij klaar zijn. U zult hun vriendschap niet verliezen. Zij zullen u nog respecteren.

Natuurlijk zijn er teleurstellingen, maar niets is voor altijd verloren. Niemand verliest vrienden alleen omdat zij de zendingen niet meer wil ontvangen. Het lid van de kerk kan de relatie voortzetten zonder gevaar voor zijn vriendschap of bijzondere verhouding met dat gezin. De een heeft soms meer tijd nodig om lid van de kerk te worden dan de ander. Het lid moet de vriendschap aanhouden en op een later tijdstip weer een poging tot bekering doen. Wees niet ontmoedigd als niet alles direct even vlot verloopt. Er zijn honderden gevallen bekend over de waarde van doorzetten in zendingswerk.

In sommige delen van de wereld hebben de leden opmerkelijk veel succes. Zij zorgen voor heel veel introducés, goede introducés, die gereed zijn om bij het lid thuis of in eigen huis met het lid erbij aanwezig, onderwezen te worden. De zendingen zijn daar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bezig gezinnen die op weg zijn om gedoopt te worden te onderwijzen.

Om resultaten te behalen met bekeringswerk is de juiste methode dat de leden de kandidaten vinden en de voltijdse zendingen hen onderwijzen. Dit draagt ertoe bij dat veel van de oude problemen rond het zendingswerk opgelost worden. Wanneer de leden de kandidaten vinden hebben ze een persoonlijke interesse in het begeleidingsproces; er vallen minder onderzoekers af vóór de doop en diegenen die gedoopt worden blijven over het algemeen actief. Een andere bijkomstigheid is, dat de belangstellende, wanneer er een lid bij betrokken is — al is de relatie oppervlakkig, veel sneller schijnt te ontdekken dat mormonen bijzondere gezondheidsregels hebben (het woord van wijsheid is dan geen verrassing); dat mormonen de zondag in de kerk doorbrengen en niet gaan vissen of golf spelen (de sabbatdag heiligen is geen verrassing); en dat mormonen grif bijdragen aan de programma's van de kerk (tiende, vastengave, budget, bouwfonds, zendingfonds wordt makkelijker aangenomen). Wanneer er weinig of geen verrassingen zijn wordt de weerstand om gedoopt te worden makkelijker overwonnen.

De leden moeten ernaar streven gehele gezinnen te introduceren. De zendingen dienen natuurlijk ook alleenstaande mensen te onderwijzen, maar zij zijn in het bijzonder uitgezonden om hele gezinnen tot de kerk te brengen. Een gezin zal over het algemeen sterker in de kerk staan dan een alleenstaande. Zelfs één persoon die sterk staat kan de anderen in een gezin actief houden en de af en toe voorkomende laksheid van één of meer gezinsleden opvangen.

Wij verwachten volledige samenwerking tussen ringzendingen en voltijdse zendingen en in het algemeen de leden van de kerk te betrekken in het openen van de deur tot het evangelie voor andere kinderen van onze Vader. Eén van de belangrijkste manieren waarop dit gedaan kan worden is om de organisaties en programma's van de kerk te gebruiken bij het bekeringswerk. Daarom dienen alle leiders, leerkrachten en priesterschapsdragers en de hulporganisaties hun organisaties op orde te houden, ze werkelijk tot lichten op een heuvel te maken die de gehele wereld licht kunnen verschaffen. We kunnen niet genoeg de nadruk leggen op de noodzaak van zendingswerk in samenwerking met de priesterschap, zodat er vriendschap wordt aangeknoopt met onderzoekers en zij op zodanige wijze bij de programma's van de kerk betrokken worden dat zij meteen actieve en trouwe leden worden. Dit is een andere manier waarop alle leden van de kerk actief en voortdurend bij het zendingswerk betrokken kunnen zijn — door vriendschap te sluiten en de nieuwe leden van de kerk aan te moedigen.

Laat mij, in het kort, de profeet Joseph Smith aanhalen: „De waarheid van God zal krachtig voortgaan . . . totdat zij in alle werelddelen is doorgedrongen . . . en door ieder oor gehoord zal zijn, tot de doeleinden van God zullen zijn volvoerd.” (History of the Church 4:540.) En dan deze veelbetekende openbaring: „Want voorwaar, de roep moet van deze plaats uit de gehele wereld ingaan tot in de uiterste delen der aarde — het evangelie moet aan ieder schepsel worden gepredikt.” (LV 58:64.)

Ook u kunt met succes zending bedrijven

Een gesprek met Elder Franklin D. Richards van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Broeder Richards: Zendingswerk is werkelijk een heel wonderbaarlijk recept om gelukkig te worden. Wanneer we het evangelie met anderen delen, brengen we vreugde in ons eigen leven en stellen we zelf vast wat voorrang heeft. De Heer heeft gezegd dat elk van ons een levenslange taak te volbrengen heeft: anderen helpen Hem te leren kennen.

Wanneer ik de heiligen vraag wat ons doel is, zeggen sommigen: het evangelie aan alle naties brengen; sommige zeggen: zorgen dat er overal een Boek van Mormon ligt; anderen zeggen: de wereld waarschuwen. Over het algemeen wordt er een dozijn antwoorden gegeven voordat iemand zo iets zegt als „bekeerlingen dopen” en dat is inderdaad ons doel. Al het andere is slechts van betekenis als het in die richting wijst.

Hoe kunnen leden een aandeel leveren in het bekeren en dopen?

Elder Richards: Mijns inziens zijn er drie makkelijke manieren om als lid zendingswerk te bedrijven. De eerste komt erop neer dat u om met de schrift te spreken uw licht zo moet laten schijnen dat anderen uw goede werken kunnen zien. Elk jaar worden tienduizenden mensen lid van de kerk, omdat ze zien hoe goed de leden leven die de evangeliebeginselen toepassen en er vreugde aan beleven — en misschien worden er ook tienduizenden geen lid of hebben geen belangstelling omdat zij andere dingen zien. De tweede manier is het stellen van wat we de gulden vragen noemen, zo iets als: „Wat weet u van de mormonen?” En, afhankelijk van het antwoord: „Zou u er meer over willen weten?” De derde manier is uw vrienden en buren uitnodigen om met u naar vergaderingen en activiteiten van de kerk te gaan.

Waarom, denkt u, hebben sommigen van ons er geen zin in om iemand uit te nodigen nader met het evangelie kennis te maken?

Broeder Richards: Ze zijn bang iemand te ergeren, of hebben gebrek aan geloof — of beide! En dat is treurig, weet u, want de Heer zei: „Mijn uitverkorenen horen Mijn stem

en verstokken hun hart niet.” (LV 29:7.) Naar we mogen aannemen is het niet onze taak elk niet-lid tot de kerk te brengen — alleen maar de uitverkorenen! En hoe weet u wie de uitverkorenen zijn? Hij zegt dat de uitverkorenen Zijn stem zullen horen — ze zullen luisteren en er iets mee doen. Zelfs als een persoon misschien vandaag nog geen „uitverkorene” is, of zelfs over een jaar niet, dan toch zou er iets in zijn leven kunnen gebeuren waardoor zijn hele houding zou kunnen veranderen en zou hij een der uitverkorenen kunnen worden. Daarom stellen we, ons hele leven door, de mensen veelvuldig in de gelegenheid de stem van de Heer te horen. Kunnen we minder doen? Heeft de Heer ons niet volop kansen gegeven in ons eigen leven? Als we zo zeer gegroeid zijn dat we op Hem beginnen te lijken, dan zullen we voor anderen het zelfde willen. Verbind uzelf ertoe de opdracht van de Heer uit te voeren, houd Hem aan zijn woord, dan zal Hij u de weg openen. Zó eenvoudig, en zo fundamenteel is het en zoveel resultaat zult u hebben.

Een jaar geleden ging ik per vliegtuig naar Iowa en ik zat naast een jonge student die studeerde aan de universiteit van Utah. Ik vroeg hem hoe hij het vond en hij zei: „Ik vind het heerlijk.” Ik vroeg hem waarom en hij zei dat het kwam door de mensen daar. Ik noteerde zijn naam en adres en ik vroeg hem of het goed zou zijn als twee jonge zendingen hem zouden komen opzoeken. Zes maanden later kreeg ik een brief van de zendingen, waarin stond dat ze die week hem, zijn drie broers en zusters, alsmede zijn ouders zouden dopen.

Een paar maanden geleden babbelde ik op een vliegveld met een man. Nadat we wat gepraat hadden en ik hem vragen over zichzelf gesteld had, informeerde hij naar mij. Ik zei: „Ik geloof dat u me het best zou kunnen beschrijven als een mormoonse zending. Zou u iets over de mormoonse kerk willen weten?” vroeg ik. Hij zei dat hij dat wel wilde. Ik noteerde zijn naam en adres en ik vroeg hem of ik hem door twee leden van de kerk kon laten bezoeken. Binnen ongeveer vier weken kreeg ik een brief waarin stond hoe heerlijk hij het vond.

Ik denk dat de Heer velen van zijn uitverkorenen op onze wegen brengt, dicht bij ons plaatst, en het is aan ons om de verbinding tussen die persoon en de waarheid tot stand te brengen.

Nu zijn er geschikte en ongeschikte tijdstippen om zendingswerk te bedrijven. Het is dwaas om iemand te vragen of hij meer over het evangelie weten wil, wanneer hij met verscheidene andere mensen bezig is. Maar als de persoon alleen is, kunt u een babbeltje met hem maken. Als u het met een glimlach en geloof in uw hart doet, zal een behoorlijk aantal positief reageren. Iedereen zou elke twee of drie maanden minstens één persoon voor de zendingen kunnen vinden.

Sommige leden schijnen gewoon met de geest van het zendingswerk vervuld te zijn, terwijl het bij anderen erg moeilijk lijkt te lukken. Kunt u ons vertellen hoe we de ware geest te pakken kunnen krijgen?

Elder Richards: Ja! En deze methode werkt bijna altijd! Lees Joseph Smiths getuigenis elke week of zo vaak als dat voor u nodig is — het staat in de Parel van Grote Waarde — en ik beloof u dat u vervuld zult zijn met de geest van de herstelling. Zijn getuigenis is de kern van onze boodschap: dat de hemelen geopend zijn, dat God de Vader en de Zoon zijn verschenen aan de profeet Joseph Smith; dat door hem, als het instrument in de handen van de Heer, het evangelie in zijn volheid is hersteld, de macht om in de naam van God te handelen opnieuw is verleend en de kerk opnieuw is opgericht. Dientengevolge staat er thans een profeet aan het hoofd van de kerk. Dat is onze boodschap. Wanneer we doordrongen zijn van de boodschap, dan zijn we bereid er met anderen over te praten. Ik heb deze brochures met het getuigenis van Joseph Smith erin graag bij me. Ik lees ze en geef ze aan de mensen. Het brengt vaak het gesprek op gang.

Zijn er andere manieren waarop leden met succes bij onze levenslange zendingstaak betrokken zouden kunnen zijn?

Elder Richards: Zeker! Het vinden en onderwijzen van mensen is alleen maar een onderdeel van het proces van bekeren en dopen. Een ander erg belangrijk onderdeel is het *werken* met de zendingelingen als ze onderwijzen. Ik wil graag de nadruk leggen op het woord *werken*. Ik ben ervan overtuigd dat ons werk als we meer tijd zouden besteden aan het werken met hen die belangstelling tonen, veel effectiever zou kunnen zijn. Elke bekering bestaat uit twee delen — er is het leerstellige deel (dat gewoonlijk door de zendingelingen gedaan wordt) en het andere deel noemen we „fellowshipen”, ofwel mensen met liefde in de kerk brengen.

In het leven van bijna elke persoon die lid wordt van de kerk moet een maatschappelijke overgang plaatsvinden. Mensen hebben vrienden nodig. Dat hebben we allemaal. En wanneer ze een bepaalde levensstijl en ook sommige vrienden opgeven, hebben ze maatschappelijke en emotionele steun nodig die zij kunnen vinden in oprechte vriendschap en een prettige band met anderen. Ieder lid heeft op dit gebied een taak te vervullen. De zendingsleider van de wijk dient rechtstreeks samen te werken met de zendingelingen, de hulporganisaties en de leden.

Bij voorbeeld, als de zendingelingen vanavond het gezin Meijer onderwijzen, dat niet lid is, en ze hebben kinderen, dan willen we dat die twee zendingelingen ervoor zorgen dat de volgende dag twee zusters van de zustershulpvereniging het gezin een bezoek brengen. Die zusters zijn aangewezen om de vrouw des huizes een maand lang te begeleiden en haar mee te nemen naar vergaderingen van de zustershulpvereniging. We willen dat de zendingelingen de dag erna met iemand van het jeugdwerk komen om de kinderen hiervoor uit te nodigen en uit te leggen wat het is. Een paar dagen later dienen de zendingelingen de tieners uit te nodigen voor de activiteitenavond.

Ik herinner me hoe ik jaren geleden een bezoek bracht aan een gemeente van de kerk in Savanna in de staat Georgia. Ik werd met mijn vrouw naar de zustershulpvereniging gebracht om daar de lunch te gebruiken. Ik zei: „Tjonge,

tjonge, wat hebt u een grote zustershulpvereniging. Hoeveel leden hebt u in deze gemeente?” De presidente zei: „Wel, ongeveer 40 zusters.” Ik zei: „Er zijn er veel meer dan veertig hier vanmorgen.”

„Ja”, zei ze, „er zijn er vanmorgen 84.”

Ik zocht het uit en ontdekte dat velen onderzoekers en vriendinnen van leden waren, die met een liefderlijke opvang tot de kerk gebracht werden. Liefderlijk opvangen is vooral erg doeltreffend bij veel gezinnen waarvan niet alle leden tot de kerk behoren.

De gemiddelde ring heeft, laten we zeggen, 450 toekomstige ouderlingen. Ongeveer 60 procent is getrouwd met niet-leden. Dat betekent dus 300 niet-mormoonse vrouwen. We hebben ook veel zusters wier echtgenoten geen lid van de kerk zijn — laten we zeggen 150. Dan hebt u dus 450 gezinnen die slechts gedeeltelijk lid zijn van de kerk. Tel er de kinderen bij en u hebt nog eens 100 personen. Dat zijn een heleboel geschikte mensen die kunnen worden onderwezen door de full-time zendingelingen en ringzendingelingen, die op deze manier de gezinnen herenigen en hen gereedmaken voor de tempel.

Ik geloof sterk in de macht van het onderwijzen in groepen. Maar ik zou niet zomaar een aantal van deze 450 niet-leden en hun echtgenoten op een hoop vegen zonder na te denken en te bidden en een indeling te maken, de jongere echtparen samen, de paren van middelbare leeftijd bij elkaar en de ouderen samen. Ik zou zelfs nog meer onderverdelingen maken. Het feit dat iemand jong of oud is betekent nog niet dat hij belangstelling heeft voor iemand die even oud is — wat zou u denken van persoonlijke interesses en interesses op het gebied van scholing en beroep? Wanneer u de gezinnen onder veel hebt in gezellige groepen onderbrengt en onderwijst, zult u verbazingwekkende resultaten behalen.

Ik heb hiervan het meeste resultaat gezien wanneer een lid van het ringpresidium of een hogeraadslid opbelde en zo iets zei als: „Jan, ik weet dat je niet actief bent in de kerk, maar ik bel zomaar een groep mannen en vrouwen als jullie op om afzonderlijk met me te komen praten. Ik wil gewoon graag met jullie praten. Zouden jullie er bezwaar tegen hebben op die en die tijd te komen?” Velen komen en betrekkelijk weinig zijn bitter gestemd — ze zijn gewoon geestelijk dood, voor zover dat uit uiterlijke tekenen blijkt. Ik heb gehoord dat velen van hen aan de oproep gevolg geven en zeggen: „Dit is de eerste keer in tien jaar dat iemand werkelijk aan me vraagt met hem te komen praten.”

Aansluitend op het bezoek kunnen de man en zijn vrouw worden uitgenodigd om zich bij een der groepen aan te sluiten. En precies als in het geval van een onderzoekersgezin is hier veel hulp van de leden nodig — in de maatschappelijke overgang, in het aanknopen en onderhouden van vriendschapsbanden. De volgende activiteiten die naast de gesprekken plaatsvinden, hebben bewezen dat ze erg doeltreffend zijn terwijl de discussies worden gegeven: (a) doe elke dag iets voor het onderzoekende of gedeeltelijk-lid-zijnde gezin; (b) neem ze mee naar vergaderingen en gezellige avonden van de kerk — nu, deze

week!; (c) voor onderzoekersgezinnen, regel in de eerste weken via de zendelingen de bezoeken van de hulporganisaties; voor gedeeltelijk-lid-zijnde gezinnen, regel via de huisonderwijzers de zelfde bezoeken van bestuursleden en leerkrachten van de hulporganisaties; (d) zorg voor geschikte activiteiten met wijkleden; (e) neem het gezin mee naar een doopdienst; (f) zorg voor een gezinsavond — zelfs met het gedeeltelijk-lid-zijnde gezin, als het op prijs wordt gesteld; (g) laat een rooster van kerkelijke vergaderingen en brochures bij het gezin achter — maar niet allemaal tegelijk; (h) help hen die moeilijkheden met het Woord van Wijsheid hebben met vervangende middelen; (i) vast en bid met hen; (j) voor gedeeltelijk-lid-zijnde gezinnen, zorg voor ontmoetingen met de bisschop — bisschoppen hebben macht tot bekeren.

Welke raad geeft u aan de echtgenoten van niet-leden, van wie velen veel verdriet hebben en hebben gehoopt en gebieden dat hun partner lid zou worden van de kerk?

Broeder Richards: Mijn advies aan zulke personen is, hun man of vrouw door hun manier van leven te tonen welke wonderschone invloed het evangelie op hen heeft. Ze moeten betere ouders zijn, en nog attentere zorgzamer, gelukkiger als metgezel(in).

Ze moeten zo veel mogelijk de leringen van het evangelie in het gezin in praktijk brengen en de kinderen er ook de invloed van laten ondergaan.

Zo vaak als mogelijk is, dienen hun vrienden uit die kringen te komen die een goede invloed op hen zullen hebben, die door hun vriendschapsband bewondering en eerbied opwekken voor de kerk en haar leringen.

Zonder drang moet de man of vrouw in de gelegenheid gesteld worden om te worden onderwezen in het evangelie. Vaak is dit het doeltreffendst wanneer het echtpaar deel kan uitmaken van een groep die wordt onderwezen. Als er anderen in de groep zijn die in de zelfde omstandigheden verkeren, helpt dit vaak.

Geef de man of vrouw nooit het gevoel een buitenstaander te zijn. De echtgeno(o)t(e) die lid is en het gezin moeten het niet-lid helpen aanvoelen dat gezinseenheid, „één zijn”, belangrijk is en zich nauwgezet houden aan het geloof dat het gezin in elk opzicht „één” dient te zijn.

En vergeet bovendien niet dat de meeste hulp van uw hemelse Vader zal komen. Bid steeds en wees geduldig.

Maar uw partner heeft hulp nodig. Het liefderijk opvangen door leden is hierin van vitaal belang. Het verontrust mij dat sommigen van onze ring- en wijkleiders niet volledig het grote belang van die opvang onderkennen. Ik zeg u dat dit een terrein is waar elk lid een werkelijke bijdrage kan leveren.

Je kunt echter niet maar gaan zitten wachten tot iemand je komt vragen om hem met liefde op te vangen. Zo is het leven niet. Je moet je zelf erbij betrekken waar dat maar mogelijk is, vrijwillig helpen en gewoon op je quivive zijn. Dat is een der redenen waarom de Heer ons de Heilige Geest gaf — om ervoor te zorgen dat wij alert blijven en de kans aangrijpen, wanneer wij anderen en onszelf kunnen zegenen.

Ik was in Vernal in Utah vlak bij de grens van de staat Colorado. Ik ontmoette er een zuster die juist een gezin van vijf personen geholpen had lid te worden van de kerk. Ze zei dat ze in de kruidenierswinkel was, en daar een vrouw had zien staan die het nogal moeilijk had met het vinden van de artikelen. „Kan ik helpen?” vroeg ze. Nadat ze haar had geholpen, vroeg ze of de vrouw op doorreis was. De vrouw zei dat zij en haar man op weg waren naar Colorado om daar werk te zoeken en onze zuster zei: „Waarom kijkt u hier niet rond?”

„We zouden niet weten waar te kijken”, zei de vrouw.

„Laat me u helpen”, zei onze goede zuster. „Laten we uw kruidenierswaren pakken en naar ons huis gaan; misschien kan ik uw man in contact brengen met enkele mensen die hem aan de baan kunnen helpen.”

De zuster nam de telefoon en binnen een uur of twee was de man op weg voor enkele sollicitatiegesprekken. Hij nam een van de banen aan: werken op een boerderij en helpen deze te beheren.

Denkt u dat deze barmhartige Samaritaan-zuster dit genoeg vond? Ik zou zeggen van niet. Het gezin van vijf had geen onderdak en dus werd het uitgenodigd om die nacht bij haar te logeren. Daar zag het een gelukkig gezinsleven, het zegenen van voedsel, gezinsgebeden 's morgens en 's avonds, en al het andere. De man, zijn vrouw en hun drie kinderen waardeerden het enorm en waren geïnteresseerd in deze zuster en haar gezin. Ze zei dat ze hun graag zou laten weten waarom ze waren zoals ze waren, wanneer ze een huis zouden hebben. Een week later nam ze de zendelingen mee naar deze man en zijn vrouw en het gezin werd gedoopt. Zij verlangden ernaar lid te worden van de kerk. En door al hun moeite zorgden onze goede zuster en anderen voor een overgang naar het leven in onze gemeenschap.

Een van de moeilijkste aspecten van een bekering is het gevoel van de onderzoeker dat hij alleen is en dat hij zijn oude vrienden en levensstijl opgeeft voor iets nieuws. Alle leden kunnen actief betrokken zijn — en dienen zich veel moeite te getroosten om betrokken te raken — bij de hulp aan anderen; wanneer men hen moet helpen de kerk en nieuwe vrienden te vinden. Neem onderzoekers mee naar gezellige avondjes, vergaderingen, sportevenementen — alles dat goed en gezond is. Anders krijgen de onderzoekers het vervelende gevoel duidelijk een nieuweling, een vreemdeling te zijn. Dit is nog een reden waarom ik graag zie dat gezinnen die slechts gedeeltelijk lid zijn deel uitmaken van groepen waarin zij zichzelf herkennen. Door verscheidene mensen samen te onderwijzen, zorgen wij ervoor dat er nieuwe vriendschappen kunnen ontstaan. Er zijn veel heerlijke dingen gebeurd wanneer een groep oprechte gedeeltelijk-lid-zijnde gezinnen samenkwamen om nader met de godsdienst van de echtgenoten kennis te maken — en terwijl ze praten en leren en gevoelens met elkaar delen en terwijl de partner die lid is op gepaste wijze zijn of haar getuigenis geeft, zelfs over het eigen leven, dan beroert de Geest hun harten en worden er wonderschone waarheden ontdekt. Ik zie het telkens weer en hoor er steeds weer over.

Zendingswerk is gemakkelijk

Houd een gezinsavond voor niet-leden

De kerk heeft veel opwindende programma's die elk lid helpen zending te bedrijven.

Velen van ons overkomt telkens iets vreemds wanneer we de zin „ieder lid een zending” (met de klemtoon op *ieder*) horen en we eraan herinnerd worden dat we niet alleen „grotere stappen nemen” moeten in het zendingswerk maar die grotere stappen ook nog moeten vernellen.

We zien soms een spookbeeld van onszelf, staande op een zeepkist, boven een zee van kreten en vijandige gezichten, vergeefs pogend een straatbijeenkoms tot de orde te roepen. Of we kunnen onszelf inbeelden alleen en hulpeloos met een panel wereldlijke predikers in een woordenstrijd over evangeliebeginselen gewikkeld te zijn, of op lompe wijze te worden afgewezen, wanneer wij met een handvol brochures van-huis-tot-huis-gaan, of misschien op straat vreemde mensen te moeten benaderen. Of we stellen ons voor dat wij onze burens ergeren met een of andere activiteit die een vreemde indruk van ons geeft of ons onvriendelijk jegens hen doet lijken.

Spookbeelden als deze hebben ongetwijfeld velen van ons ontelbare keren van het zendingswerk afgehouden. We betwijfelen *niet* of het werk wel waar is noch denken we dat de presidenten der kerk, onze profeten, iets onredelijks of onmogelijks hebben gevraagd. We zijn soms gewoon verlegen en vinden het moeilijk in te zien hoe we het, als individu, kunnen doen. En als het ons dwars zit, dan nemen andere bezigheden in belangrijkheid toe en vullen onze tijd en zo laten we de momenten waarop we de gelegenheid hebben zendingswerk te doen voorbijgaan.

Maar zo hoort het niet te zijn. En zo hóéft het niet te zijn. Het is waar dat iedereen actief bij het zendingswerk betrokken moet zijn, maar er kunnen net zo veel verschillende benaderingswijzen zijn als er inspiratie is en individuen, persoonlijke manieren, en omstandigheden zijn. Het evangelie naleven en het helpen uitdragen zou heerlijk werk moeten zijn. Wanneer we ontdekken wat de kerk werkelijk verwacht — dat we niet allemaal zo strijdvlustig mensen hoeven te bekeren — dan zal het niet zo beangstigend lijken zendingswerk te bedrijven. Plotseling kunnen we inzien hoe we individueel actief bij het werk betrokken kunnen raken.

Hieronder volgen enkele programma's die vanzelf uit de zendingsinspanningen van de kerk zijn voortgekomen. Het zijn ideeën die we allemaal kunnen doen; ze maken het voor ieder lid gemakkelijk zending te bedrijven. Bestudeer ze. Misschien begint u dan een ander beeld te vormen van uzelf als zending — gebruik de manier die het best bij u past!

Het is een vriendelijke manier om anderen te tonen hoe het mormoonse leven werkelijk is.

Als aan een persoon kan worden getoond dat er voor hem met een speciale levensstijl een groter geluk mogelijk is, is het veel waarschijnlijker dat hij zal luisteren dan wanneer hij rechtstreeks met een soort preek benaderd wordt.

En dat is nu precies de kracht van de gezinsavond als zendingswerktuig. Zonder overmatige vrijpostigheid maakt u het uw goede vrienden mogelijk naderbij te komen en in alle rust de manier waarop het evangelie bij u thuis werkt gade te slaan zonder dat er lastige voorwaarden aan verbonden zijn. U toont veel meer dan dat u preekt.

De gezinsavond voor niet-leden is zelden doeltreffend wanneer het een onvoorberede gebeurtenis is — een waarbij u duidelijk en driftig poogt uw zendingsplicht te vervullen. Zo'n gezinsavond vergt een beetje verstandige voorbereiding. Het idee een gezin van niet-leden te vragen voor een speciale gezinsavond dient op natuurlijke wijze voort te komen uit een veel overtuigender gevoel vriendschap te willen sluiten en het evangelie te onderwijzen. Een schets van een dergelijke benaderingswijze kan er als volgt uitzien:

1. Besluit met welk(e) gezin(nen) onder uw vrienden en bekenden u graag nauwere vriendschapsbanden zou willen aanknopen.

2. Leer hen beter kennen door gezamenlijke activiteiten: gezinsuitstapjes, hobby's of talenten — welke bronnen van plezier u maar met elkaar gemeen hebt.

3. Nodig hen uit bij u thuis — niet op maandagavond — voor een speciale gezinsavond, wanneer de tijd er rijp voor is; (als u de situatie goed aanvoelt, zult u weten wanneer dat is).

4. Andere gezamenlijke activiteiten kunnen volgen; en na verloop van tijd kan hun nieuwsgierigheid naar de dingen die aan het geluk van uw gezin ten grondslag liggen u wellicht dikwijls de kans geven hen met het evangelie bekend te maken.

Dit soort plan vraagt om niets meer dan oprechte vriendschap en een verlangen om dat wat u het dierbaarst is te delen. Dit is belangrijk. Want als uw motieven niet in alle opzichten oprecht zijn, kunt u niet slagen; uw pogingen zullen dan het karakter van een samenzwering dragen. Voorwendsels, onechtheid en „agressieve verkoopmethoden” zullen bijna altijd falen in het zendingswerk binnen het gezin. Wees uzelf en geniet er elke minuut van.

Welke activiteiten zijn het beste voor uw speciale gezinsavond met niet-leden? Dat hangt geheel af van uw interesses en de interesses en levensstijl van het uit te nodigen gezin. U moet gebedsvol en gevoelsmatig te werk gaan, en vindingrijk zijn — maar nooit onnatuurlijk.

U zou alleen maar een gezellige activiteit kunnen organiseren die erop gericht is elkaar beter te leren kennen. U zou een barbecue-avond in de tuin kunnen houden. U zou met een onderhoudende film of filmstrip kunnen beginnen; u zou dan later heel goed een meer op het evangelie gerichte film(strip) kunnen vertonen.

Enige opbouw is doorgaans wenselijk, zodat het uw gasten duidelijk wordt dat er in uw huis verschil is tussen een geplande gezinsavond en een avondje lanterfantien bij de televisie. Het programma voor die avond zou er als volgt uit kunnen zien:

1. Openingsgebed
2. Gezellige liedjes
3. Een korte les over een onderwerp als eerlijkheid of dienstbetoon; of misschien een talentenshow of bespreking.
4. Spelletjes
5. Slotgebed
6. Consumpties

Het is belangrijk om de aandacht te vestigen op de saamhorigheid als gezin op de gezinsavond; dit is de aangewezen tijd om in een prettige sfeer bijeen te komen en gezinsverhoudingen, -verantwoordelijkheden, -problemen, -projecten enzovoort te bespreken.

Door deze speciale gezinsavond zou het uw gasten duidelijk moeten worden dat het evangelie een unieke uitwerking heeft op gezinnen, dat uw gezin zo gelukkig is als het nooit zou kunnen zijn zonder het evangelie. Misschien zou u het gezin van de niet-leden daarna een exemplaar van het gezinsavondboek kunnen geven om hun enkele ideeën aan de hand te doen, waarmee ze zelf een gezinsavond zouden kunnen beginnen.

Wie zou u kunnen gaan voorbereiden op een uitnodiging

voor een speciale gezinsavond bij u thuis? Op dit punt zijn de vooruitzichten opwindend. Er zijn veel meer mogelijkheden dan alleen maar de mensen die naast u wonen.

Denk eens aan de volgende mensen:

Familieleden die niet lid zijn

Mensen die u kent door uw beroep, met wie u werkt

Gezinnen waarmee uw kinderen goed bevriend zijn

Iemand die u vragen over de kerk heeft gesteld

Gezinnen die pas bij u in de buurt zijn komen wonen

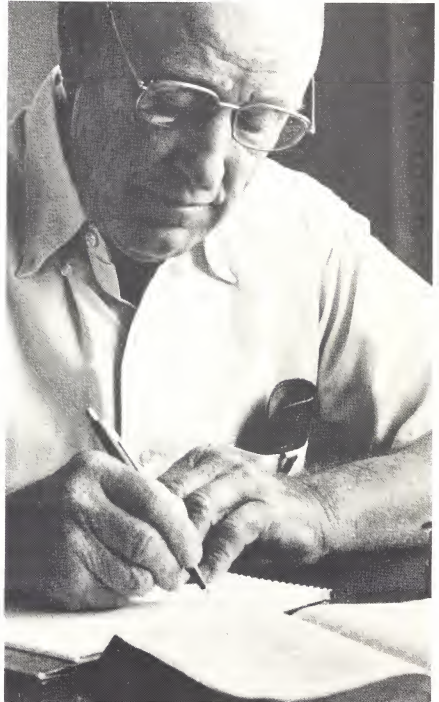
Iemand die vergaderingen van de kerk heeft bijgewoond

Oude vrienden

Mensen die vaak bij u thuis komen

De mogelijkheden zijn onbegrensd. Uw gezin kan het doen: uw hele gezin kan „op zending gaan” door te beginnen met anderen vriendschap te sluiten ter voorbereiding op een speciale gezinsavond, waarop u uzelf, uw vreugde en geluk alsmede de vrede en de zekerheid, die uit het naleven van het evangelie voortvloeien, met anderen kunt delen.

Stuur het Boek van Mormon op zending

Twee jaar geleden ontving een tienermeisje in Zuidoost-Azië een exemplaar van het Boek van Mormon via het zendingsgebied Hong Kong. Er zat een foto van een vrouw uit Salt Lake City in, vergezeld van enkele woorden die getuigen dat het Boek van Mormon waar is. Het meisje was voldoende onder de indruk om het hele boek te lezen.

Korte tijd later ontving de zuster in Salt Lake City een brief van dit meisje, de eerste die ze ooit in het Engels had geschreven. Ze vertelde dat zij en negen andere leden van hun gezin in de kerk gedoopt waren en dat twee anderen, die nog te jong waren voor de doop, zich vol verlangden voorbereiden.

Dit is slechts een uit de duizenden gevallen waarin gezinnen bekeerd werden in het kader van het programma waarbij een gezin een Boek van Mormon geeft aan een ander gezin, een programma dat het Eerste Quorum van Zeventig thans voor gebruik aanbeveelt door alle zeventigenuorums van de kerk. Een bespreking van de werkwijze maakte deel uit van de zeventigenvergaderingen tijdens de regionale vergaderingen van 1977.

Het Boek van Mormon-gezinsprogramma is gebaseerd op een simpel, erg bekend feit: het Boek van Mormon is een machtig zendingswerktuig. Het kan mensen tot het evangelie bekeren, als ze het willen lezen.

Daarom is een der beste en makkelijkste manieren om een zending te bedrijven iemand een Boek van Mormon te geven. In het kader van het gezinsprogramma zou het exemplaar van het Boek van Mormon een persoonlijk cachet moeten krijgen door een foto van u en uw gezin en uw geschreven getuigenis voorin het boek.

Waarom exemplaren met een persoonlijk cachet?

Omdat iemand die toevallig een Boek van Mormon pakt, het soms vluchtig doorkijkt en weer wegzet. Het is dan gewoon een boek voor hem als alle andere. Hij weet er vooraf niets over en hij beseft niet dat het wel eens het belangrijkste boek zou kunnen zijn dat hij ooit in zijn leven zou kunnen lezen.

Maar wanneer die persoon het boek openslaat en een foto van een heus gezin aantreft en een geschreven getuigenis dat het boek waar is en dat het zijn leven zal veranderen als hij het zal lezen, wordt zijn contact met het Boek van Mormon plotseling persoonlijk. Het is dan veel waarschijnlijker dat hij het nader zal onderzoeken en het zal lezen — in het bijzonder als de foto en het getuigenis van een bekende zijn. Hij komt nu reeds in aanraking met een levend getuigenis en dat verandert zijn houding ten aanzien van dit heilige boek.

Het doel van het Boek van Mormon-gezinsprogramma is derhalve (1) dat gezinnen in de kerk exemplaren van het Boek van Mormon, voorzien van een persoonlijke noot zenden aan bekenden of ze aan de zendelingen geven voor gebruik bij het zoeken van toekomstige leden en (2) leden aan te moedigen met hun gezin een briefwisseling te onderhouden met het gezin van deze toekomstige leden om vriendschap te sluiten.

Hier volgt de werkwijze. Eerst zorgt u voor een foto van uw gezin en plakt hem bovenaan op een blanco kaart die u tot het formaat van 10,5 bij 17 cm versneden hebt. Onderaan

de kaart schrijft of typt u een getuigenis dat u en uw gezin hebben opgesteld. Dan haalt u bij de wijkzendingssleider of de president van de zeventigers een drukwerkje getiteld „23 Vragen waarop het Boek van Mormon antwoord geeft” en een „feedback-briefje”, om in het boek te doen. (Deze zijn verkrijgbaar bij plaatselijke distributiecentra: „23 Vragen”, voorraadnummer PFFSO104DU; „feedback-briefje”, voorraadnummer PFFSO090DU.) Deze drie artikelen worden dan voorin het Boek van Mormon gelegd dat u ten geschenke zult geven. Het is echter heel belangrijk dat u ook een door u zelf reeds gedresseerde enveloppe met een vel papier bij sluit; hiermee kan degene die het boek ontvangt u terugschrijven en kan een briefwisseling ontstaan.

Als uw boeken eenmaal klaar zijn, kunt u een aantal dingen doen. U kunt ze rechtstreeks aan uw vrienden geven als onderdeel van uw pogingen een hechtere vriendschap te kweken en dan later, wanneer de tijd er rijp voor is, de zendingen introduceren. Of u kunt ze aan uw wijkzendingssleider of de president van de zeventigen geven voor gebruik door de full-time zendingen en ringzendingen binnen uw ring of district. Ze kunnen naar speciale niet-mormoonse vrienden die u opgeeft worden gebracht of, als geen namen van ontvangers worden verstrekt, worden gegeven aan andere onderzoekers die een bijzondere belangstelling voor het evangelie tonen. De ringen in een bepaald zendingsgebied voorzien de zendingspresident van 26.000 exemplaren van het Boek van Mormon; die een persoonlijk cachet droegen. Een bijzonder goede aanpak om het voor gezinnen gemakkelijk te maken foto's te verkrijgen is aan een wijklid te vragen alle geïnteresseerde gezinnen te fotograferen.

Het hele gezin betrekken bij het schrijven van getuigenissen op kaarten met een gezinsfoto kan een geweldige gezinsavondactiviteit zijn. Het is een der allerbeste manieren om de leus „ieder lid een zending” in praktijk te brengen. En later, wanneer er brieven beginnen te komen van de gezinnen waarmee u nieuwe contacten legde, zou er bij gelegenheid een gezinsavond besteed kunnen worden aan het beantwoorden van de brieven — waarbij weer iedereen betrokken wordt, met name tieners die spoedig op zending zullen gaan en kinderen die zich voorbereiden op een zending in de toekomst. Zulke contacten met andere gezinnen kunnen een diepgaande invloed op uw eigen gezin hebben. Een jeugdwerklerares liet de kinderen uit haar klas foto's van zichzelf meebrengen en hielp hen hun getuigenissen te schrijven. Die boeken gingen naar verscheidene plaatsen in de wereld. Een exemplaar ging naar Nederland, waar een tienjarig meisje het ontving. Later schreef ze: „Beste broeder Mike, ik ben nu lid van de kerk.” Ze was met haar hele gezin gedoopt.

Bill Bradshaw, die aan het hoofd staat van het Boek van Mormon-gezinsprogramma in het bezoekerscentrum op Temple Square vertelt over een Boek van Mormon dat was voorbereid door een zevenjarige jongen: „Hij deed er een kleurenfoto van zichzelf in. Hij had rood haar en sproeten. Hij begon met het schrijven van zijn getuigenis beneden in een hoek van de kaart en eindigde bovenaan in de andere

hoek. Er stond „Aan wie dit ook moge lezen: Ik geef u dit Boek van Mormon. Ik weet dat het waar is omdat mijn ouders het me voorgelezen hebben en me hebben verteld dat het waar is. En als u nog meer vragen hebt over deze kerk, schrijft u me maar en dan zal ik ze voor u beantwoorden.”

Wel, op een dag kwam er een man binnen en toen ik hem dat boek gaf en hij las wat de jongen geschreven had, sprongen de tranen hem in de ogen en hij zei: „Ik zou wat dan ook voor dit boek willen geven.”

De Geest des Heren werkt op de mensen in wanneer u het Boek van Mormon met hen deelt.

In een ander geval begon een niet-mormoonse wetenschapsman een correspondentie met een zeer bekende mormoonse wetenschapsman als gevolg van een Boek van Mormon-contact. Die man en zijn gezin werden allen lid van de kerk.

Leerlingen van een seminarieklas in Kearns in Utah zetten een project op en leverden 3.600 „persoonlijke” Boeken van Mormon.

Een groep weduwen die wekelijks als gezinsavondgroep bijeenkwam, begon op deze manier enkele exemplaren van het Boek van Mormon te verzenden. Spoedig kregen ze talrijke brieven terug en als gezinsavondgroep beantwoordden zij ze allemaal en nu hebben zij een regelmatige briefwisseling.

De lijst met voorbeelden van het succes dat zo veel voldinging schenkt wordt steeds langer.

Is dit de juiste soort zendingsactiviteit voor u en uw gezin? Als u dat denkt, kan uw wijkzendingsleider of de president van de zeventigen u op gang helpen. Praat gauw eens met hem.

De Ster als zending

Soms hebben we het gevoel dat zendingswerk alleen gedaan kan worden door een onbevreesde, dynamische, strijdlustige, gezellige persoon die zich volmaakt op zijn gemak voelt als hij op straat vreemden aanhoudt, taxi-chauffeurs onderwijst en prekend de gangpaden van vliegtuigen op en neer loopt. Maar hoe staat het met ons, verlegen, niet strijdlustige zielen, die tijdens een les nooit een hand opsteken en alleen al bij de gedachte aan het geven van een toespraakje van 2 1/2 minuut de zenuwen krijgen? We weten dat het zendingswerk een ernstige plicht is en toch hebben we niet genoeg zelfvertrouwen om een strijdlustige methode te gebruiken. Is er geen kalme zendingsaanpak waarmee we zouden kunnen beginnen terwijl we onszelf tot een wat moediger houding brengen?

Het antwoord is ja! Er is een methode waaraan de mensen vrijwel nooit aanstoot nemen. In feite is een van de belangrijkste doelstellingen van deze methode: van goede vrienden nog betere vrienden maken. Hierbij gaat het erom dat

men van De Ster op een van de twee volgende manieren gebruik maakt: (1) deel ze nu en dan uw exemplaren van De Ster met anderen en (2) geef een abonnement ten geschenke. (Er is nu een speciaal halfjaarabonnement beschikbaar om het makkelijker te maken De Ster met uw vrienden te delen.)

Beide manieren om De Ster te gebruiken hebben duidelijke voordelen gemeen. Allereerst geeft De Ster het toekomstige lid een nauwkeurig en aantrekkelijk beeld van hoe het leven er voor hem in de kerk zou kunnen uitzien en hoe de kerk erop gericht is 's levens problemen te helpen oplossen. Net zo belangrijk is echter het feit, dat hij de kerk op zijn gemak kan bekijken, als hij alleen is met zijn gedachten, zonder iemand die over zijn schouder meeleest en zegt: „Wel, wat denk je ervan? Wil je nu de zendingen ontmoeten?”

Iedereen kan zich goed voelen, bij deze wijze van zending bedrijven, omdat het een natuurlijke manier is om informatie te verschaffen en anderen van uw geloofsopvattingen deelgenoot te maken zonder te „agressief” te worden of te vrijpostig te zijn; niemand voelt zich bedreigd, wat een belangrijke reden is waarom de kerkelijke tijdschriften bijna altijd met blijdschap door niet-leden worden ontvangen.

Een van de eenvoudigste manieren om kerkelijke tijdschriften uit te delen is waarschijnlijk iemands aandacht te vestigen op een artikel dat gaat over een onderwerp dat in alledaagse gesprekken aan de orde is. De grote verscheidenheid aan artikelen en onderwerpen in de kerkelijke tijdschriften maakt het u makkelijk in te haken op de interesses van mensen met wie u in contact staat. In het bijzonder zijn speciale nummers van de tijdschriften in dit opzicht een goede hulp.

Enkele maanden geleden praatte op een dag een lid van de kerk toevallig met een collega, een niet-lid, over godsdienst. Deze zei: „Bedoel je dat je echt gelooft dat er heden ten dage zoiets als profetie bestaat en er een levende profet is?”

„Ja, dat geloven we.”

„Goed, waar heeft hij de laatste tijd dan zoal over geprofeeteerd?” vroeg de man — niet altijd een eenvoudige vraag om te beantwoorden, omdat we zo veel raad ontvangen van onze leiders dat het moeilijk kan zijn meteen aan bepaalde dingen te denken.

Maar het lid zei: „Wel, ik kan je enkele van de dingen die hij ons onlangs verteld heeft laten lezen.” En de volgende dag bracht hij een exemplaar mee van het conferentienummer van het tijdschrift plus een ander nummer met een boodschap van het Eerste Presidium erin. Toen de man de woorden van de president van de kerk las, was hij erg onder de indruk.

Het evangelie maand na maand met anderen delen!

Abonnementen cadeau geven is net zo eenvoudig als een los nummer geven en heeft een extra voordeel: het laat de mensen gedurende langere tijd kennis maken met de kerkelijke leringen, terwijl het u de gelegenheid geeft hen te begeleiden door met hen te spreken of te schrijven en

gevoelig te zijn voor uitingen die wijzen op oprechte interesse.

Geschenkabonnementen kunnen altijd gegeven worden aan gezinsleden die uit huis zijn; en verjaardagen, huwelijken en andere gelegenheden zijn goede momenten om uw vrienden een tijdschrift cadeau te doen.

Het geven van een geschenkabonnement komt bijna altijd geheel vanzelf op het juiste moment in de zich ontwikkelende vriendschap. Een vrouw vertelde over een vriend die al haar vragen over de kerk beantwoordde met het kalme voorkomen van iemand met een sterk getuigenis. Toen zij blééf vragen, bracht hij boeken voor haar mee, in het bijzonder wanneer ze een vraag stelde die hij niet kon beant-

woorden. Vaak stond het antwoord waaraan ze behoefte had juist in een tijdschriftartikel en gaf hij haar een exemplaar te leen. Ze zegt: „Natuurlijk liep het erop uit dat ik het hele tijdschrift las alvorens het terug te geven. Het leek wel of elk artikel betrekking had op mijn situatie. Er waren er maar heel weinig die mij onberoerd lieten.” Na enkele goede ervaringen met de tijdschriften beschouwde ze het als een geweldige geschenk toen hij haar een abonnement cadeau gaf.

Exemplaren van de kerkelijke tijdschriften in de huizen van niet-leden en gezinnen waarvan niet iedereen lid is kunnen grote invloed hebben, wanneer dat nodig is. Een ringzending in het midden van de staat Washington vertelt bijvoorbeeld: „We ontvingen een uitnodiging om een gezin waarvan niet iedereen lid was te onderwijzen. De vrouw, niet lid, had een speciaal nummer van de Ensign (het Engelse tijdschrift van de kerk voor volwassenen) gelezen en was er reusachtig van onder de indruk geraakt. Ze volgt nu de standaardgesprekken en zal gedoopt worden.”

Hoe een geschenkabonnement te bestellen.

Indien u als de meeste mensen bent, hebt u verscheidene vrienden die meer geïnteresseerd in de kerk zouden kunnen zijn als ze een kerkelijk tijdschrift in huis kregen. U kunt nu óf het gewone jaarabonnement voor de gebruikelijke prijs geven óf een speciaal halfjaarabonnement voor de halve prijs. Dit is een cadeau dat u elk moment van het jaar kunt geven en niet alleen in de tijd waarin in uw wijk of gemeente de abonnementen verlengd worden. Maar nu de Kersttijd naderbij komt, kunt u misschien eens nagaan wie u op deze wijze zou willen gedenken. Op het speciale formulier dat in dit nummer is bijgevoegd ziet u hoe u kunt bestellen.

Het eerste nummer van het geschenkabonnement dat u geeft bevat een speciale geschenkaart die de ontvangers vertelt dat het geschenk van u komt.

Geschenkabonnementen kunnen een blijvende invloed hebben, ook wanneer de ontvanger niet onmiddellijk belangstelling heeft voor het lidmaatschap van de kerk. Een nieuw lid schreef dat hij pas zeven jaar na het eerste onderrecht dat de zendingen hem gaven gedoopt werd. Al die tijd vormden de tijdschriften zijn enige contact met de kerk. Menigmaal wanneer hij zich ontmoedigd voelde, vond hij er een bron van kracht en leiding in.

„Ik wilde niet veel met de kerk te maken hebben”, zei hij, „maar ik las steeds de tijdschriften en haalde er altijd iets uit. Ze hebben er belangrijk toe bijgedragen dat ik uiteindelijk lid werd van de kerk.”

Neem hen mee naar hun zondagsschoolklas

of naar de Avondmaalsvergadering, de ZHV, de Aäronische Priesterschap, de Jonge Vrouwen, een gezellige avond . . . eigenlijk alles is voor dit doel geschikt!

De onderzoekersklas is dé plaats om op een vriendelijke manier met het gesprek over het evangelie kennis te maken.

In uw relatie met belangstellende niet-leden breekt er vaak een tijd aan dat het de meest natuurlijke en logische zaak lijkt om als volgende stap hen uit te nodigen met u naar de kerk te gaan.

Wanneer dat gebeurt, is de eerste vergadering waarvoor u hen uitnodigt op die eerste zondagmorgen waarschijnlijk de zondagsschool, omdat deze een cursus heeft die speciaal bestemd is voor degenen die net met het evangelie kennismaken — de cursus Evangeliebeginselen.

Deze klas is het „antwoord” van de zondagsschool op de georganiseerde zendingsinspanningen, omdat ze een aanvang helpt maken met het „onderwijzende” deel van het zendingswerk, wanneer het eerste stadium „het leggen van contact” voorbij is.

Een nieuw lid van de kerk vertelt wat voor een doeltreffend onderdeel van de zendingsinspanningen de cursus Evangeliebeginselen kan zijn:

„Met een kerklid dat aan het tafeltje naast mij zat, praatte ik dikwijls over godsdienst en het kwam zelfs zover dat ik

hem vragen stelde telkens als we een pauze hadden. Hij was erg geduldig, en als hij het antwoord niet wist, bracht hij een boek of tijdschrift mee.

Ik leerde veel over verschillende onderwerpen, maar ik wist niet hoe het allemaal samen te voegen. Hij wilde altijd wel met mij praten, maar na een tijdje was het alsof ik bijna niets meer te vragen had en ik tegelijkertijd het gevoel had dat ik juist zo veel dingen te vragen had. Het was frustrerend.

„Toen zei hij op een dag tegen me: „Zeg, luister eens, waarom ga je aanstaande zondag niet met me naar de kerk? Er wordt daar een zondagsschoolcursus gegeven die je een aardig goed overzicht zal geven van wat we geloven — beter dan ik het kan. Waarom zou je niet een paar keer gaan? En als je dan je gedachten kunt ordenen, dan is dat toch mooi meegenomen; en als het je niet lukt, dan weet je in ieder geval dat je het hebt geprobeerd. Goed?”

„Ik ging en het was echt de moeite waard. Ik weet dat ik mezelf de eerste twee keer te kijk zette, doordat ik maar dingen bleef zeggen als „Oh ja, nu snap ik het!” en „Ja, dat klopt; dat klopt helemaal!” Elke keer weer. Ik begon in het grote geheel een bepaalde lijn te ontdekken en dat

was geweldig. Ik denk dat ik de zendingen drie of vier stappen vóór was, toen ze me begonnen te onderwijzen.” Net zo goed als hij een introductiecursus voor nieuwe leden van de kerk en een herhalingscursus voor pas weer actief geworden leden is, is de cursus Evangeliebeginselen de cursus voor onderzoekers — degenen die door de zendingen worden onderzeten en degenen die gewoon wat meer over de kerk willen weten.

Het is een zondagsschoolcursus; er wordt echter samen-gewerkt met de zeventigen in de wijk of gemeente, zodat opnieuw blijkt dat er verbandingen met het georganiseerde zendingswerk zijn. De leerkracht moet een zeventig zijn, wanneer dat mogelijk is.

De beste manier om uw vrienden te vertellen over de cursus Evangeliebeginselen is waarschijnlijk: gewoon uitleggen wat voor soort cursus het is in vergelijking met de andere zondagsschoolcursussen voor volwassenen. Leg uit dat de gebruikelijke cursus voor volwassenen in de kerk, de cursus Evangelieleer, al de Schriften behandelt in een cyclus van acht jaar. Dit jaar, bijvoorbeeld, zullen we de tweede helft van het Boek van Mormon beëindigen. Dan zullen twee jaar Leer en Verbonden en Kerkgeschiedenis volgen; dan de Parel van Grote Waarde en het Oude Testament; dan het Nieuwe Testament; en vervolgens het Boek van Mormon weer. Het is een voortdurende kringloop van evangeliestudie door middel van de Schriften.

De cursus Evangeliebeginselen is echter anders, omdat de cursus in twaalf lessen een basisoverzicht van het hele evangelie geeft. De bedoeling van de cursus is dat iemand zich kan oriënteren alvorens hij in de grote stroom van de evangeliestudie terechtkomt. De lessen zijn zodanig samengesteld dat het er niet toe doet op welk moment de onderzoeker de cyclus binnenstapt. Hij kan bijvoorbeeld de lessen zeven tot en met twaalf volgen en dan verder gaan met de lessen een tot en met zes — de onderzoeker kiest zijn eigen volgorde, maar moet er wel voor waken dat hij niet het spoor bijster raakt.

In de lessen is een presentatie van het plan van zaligheid verweven. De onderzoeker zal leren over de herstelling van het evangelie door de profeet Joseph Smith; zal iets horen over tempels en verordeningen van het priesterschap; zal veel horen over het eeuwige karakter van het gezin en over de zegeningen van gehoorzaamheid. Hij zal ook leren over het getuigenis en over de manier waarop de kerk kan voorzien in de behoeften van haar leden.

Hij zal ook een groot aantal dingen leren die hem veel ver-warring en mogelijke moeilijkheden kunnen besparen, wat ook erg belangrijk is voor een glad verlopende overgang naar het leven van een heilige der laatste dagen. Hij zal bijvoorbeeld vele termen leren die voor iemand die reeds lang lid is alledaagse woorden zijn, maar die de nieuw-komer misschien vreemd in de oren klinken, termen als „bisschop” en „hogeraadslid” en uitdrukkingen als „de zieken zalven” en „vastengaven”.

Hij zal leren hoe het gezin in de kerkelijke organisatie past en hoe fundamenteel de gezinseenheid is. En hij zal enkele dingen leren over de opbouw van de priesterschap en de hulporganisaties.

Als u uw vriend de cursus Evangeliebeginselen voorstelt als een soort rondleiding door het evangelie, waarmee hij „vat” zal kunnen krijgen op een zeer uitgebreid onder-werp, zal hij waarschijnlijk graag willen komen. Zij die gaan, kunnen rekenen op fijn onderwijs, eenvoudig, een ge-tuigenis en vriendschap.

Wanneer u de kans krijgt uw niet-mormoonse vrienden uit te nodigen voor de zondagsschool, ga dan eerst na of de cursus Evangeliebeginselen op dat moment gegeven wordt. In de meeste wijken en gemeentes loopt de cursus het hele jaar door, maar zo nu en dan kan er een onder-breking van een week of twee zitten tussen de periodes van twaalf weken. U zult de eerste keer wel met uw vrien-den naar de les willen gaan om hen voor te stellen aan de leraar en de andere „leerlingen”. Of u wel of niet met hen blijft meegaan, zal geheel van de omstandigheden af-hangen. Wat dit betreft zult u de situatie heel goed moe-ten aanvoelen. Zo nu en dan zou uw aanwezigheid uw vriend kunnen remmen in zijn verlangen vrijuit vragen te stellen. Ga in dat geval voor een tijdje uw eigen gang en laat hem zonder enige vorm van druk, in alle rust, met de kerk kennismaken.

De kans bestaat echter dat hij zich meer op zijn gemak voelt met u bij zich. In dat geval zou u moeten proberen alle lessen met hem bij te wonen.

Een man vertelde over een interessante samenloop van omstandigheden, toen hij voor het eerst met een buurman de cursus Evangeliebeginselen bezocht. „Aanvankelijk ging ik met gemengde gevoelens”, zei hij. „Ik was er enigszins in geïnteresseerd te weten te komen wat de mor-monen geloven, maar ik was bang dat iemand er iets over zou zeggen dat ik naar tabak rook. Ik wist dat de mormonen niet in roken geloven. Maar toen ik er kwam, trof ik daar tot mijn grote verbazing mijn eigen buurman aan. Ik wist dat hij jarenlang gerookt had en hij keek ook nogal bedesd. Maar toen hij me in de gaten kreeg, grijnsde hij breed en de hele cursus door trokken we samen op. We konden met iedereen geweldig goed overweg.”

En een vrouw zei over haar ervaring in de cursus het vol-gende: „Ik geloof dat ik voor mijn buurvrouw een bron van teleurstelling was, ook al zei ze het niet. Ik zat acht lessen uit zonder het gevoel dat er ook maar iets was waartoe ik mezelf werkelijk zou kunnen of moeten verbinden. Maar ik bleef met haar teruggaan. Op een zondag echter, toen ik thuiskwam, ging ik een poosje zitten nadenken en plotseling besefte ik dat ik veel meer had geleerd dan ik ge-dacht had. Ik was verrast hoe zeer mijn kijk op het leven beetje bij beetje veranderd was en hoe hoopvol alles nu scheen. Ze was werkelijk verrast toen ik belde en zei: „Wel, wat moet ik nu doen?” Haar vriendin, die lid was, stelde haar voor aan de zendingen en binnen enkele weken werd ze gedoopt.

Wanneer u met uw vrienden die geen leden zijn de cursus zoekt, moet u er rekening mee houden dat men u laag-ter aan de les mee te doen en uw getuigenis te geven. Maar het is erg belangrijk dat u de discussies niet overheerst en u niet mee laat slepen door onduidelijke vragen, voor de behandeling waarvan de lessen niet bestemd zijn. Te veel (vervolg op bladzijde 16)

Hoe uw getuigenis te geven

DOOR STEPHEN R. COVEY

Wat is een getuigenis?

Soms sta ik verbaasd van de macht van een getuigenis. Ten slotte zijn het maar een paar woorden meer dan wat we gewoonlijk tegen iemand zeggen — zo lijkt het althans. Maar hoe machtig zijn die woorden!

Zo sprak ik bijvoorbeeld tot de zendingen op het talenpracticum, toen ik me plotseling gedrongen voelde te getuigen van de werkelijke waarde van elke persoon daar aanwezig, dat het niet nodig was zichzelf met een ander te vergelijken, dat de Heer ieder kende en beminde als een afzonderlijke persoon en speciale leiding en kracht had te bieden om ieder te helpen de volgende stap te doen, enz. Na afloop vroegen verscheidene zendingen me om het getuigenis nog eens te herhalen en meer uitleg te geven; het was bijna alsof ze er alles voor over hadden om het maar te kunnen geloven. Men was opgelucht en kon zijn vreugde niet op.

Ik herinner me dat ik, minigmaal nadat ik het evangelie had onderwezen aan onderzoekers in het zendingsveld, of aan leden op kerkelijke vergaderingen, of aan mensen op mijn kantoor, die me om raad kwamen vragen, of aan vreemden in vliegtuigen, me gedrongen voelde te getuigen van de werkelijkheid en macht van Christus. Wanneer ik getuigde, voelde ik me als een soort geleidingsbuis voor licht, liefde en kracht. Hoewel ik het op het moment zelf heel juist en normaal vond, was ik achteraf vaak verbaasd over de bijna wonderbaarlijke uitwerking van het getuigenis dat de ene mens de andere door de Geest geeft. De getuigenissen van anderen hebben een soortgelijke uitwerking op mij.

Waarom is getuigenis geven zo dringend nodig en schuilt er zo veel macht in? Minstens drie redenen komen bij me op. Ten eerste is getuigen de zuiverste vorm van menselijke communicatie. De diepste bedoeling, de diepste overtuiging van iemand ziel wordt de ander bekendgemaakt

door middel van de Heilige Geest. „Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen.“ (LV 50: 22.) De Heer wil dat zijn kinderen de goddelijke waarheden vernemen en ontvangen, zodat ze ernaar kunnen leven en er meer kunnen ontvangen.

Ten tweede zorgt het getuigen ervoor dat wij ons minder voelen als „hier een vreemd'ling“. Ongetwijfeld kenden we vele eeuwige waarheden voordat wij hier kwamen en „een zuiver getuigenis“ maakt de sluier dun genoeg om ons te herinneren aan kennis die we als geesten in het voorbestaan hadden. Tot op zekere hoogte voelen we ons „thuis“.

President Joseph F. Smith onderwees: „Elke waarheid die eruit springt en met zoveel kracht tot het hart en verstand van de mens doordringt is slechts een ontwaken van het geheugen van de geest.“ Bovendien stelde hij zichzelf de volgende vraag: „Kunnen we hier iets weten dat we niet wisten voordat we hier kwamen?“

Ten derde hongeren de mensen naar iets vaststaands en zekers in het heelal, iets waar ze sterk in kunnen geloven en zich op kunnen verlaten. Misschien is dit nu meer dan ooit waar, omdat bijna alles in de wereld verandert, zelfs de snelheid waarmee alles verandert. (Die snelheid neemt voortdurend toe.) Er moet iets onveranderlijks zijn dat waar is! Anders zijn we geneigd onze toevlucht te nemen tot afweermechanismen zoals vooroordeel en cynisme om onszelf te beschermen tegen alle grillige krachten die ons leven beïnvloeden.

Een oprecht getuigenis geeft zijn eigen harnas en maakt daardoor dergelijke afweermechanismen onnodig (lees LV 27:15-18) en, wanneer het eenmaal gegeven is, kan een getuigenis de toehoorders hoop bieden, hoop dat er iets eeuwig is.

Hoe dienen we ons getuigenis te geven?

Er zijn waarschijnlijk net zo veel antwoorden als mensen. Maar er liggen enkele dingen aan ten grondslag die algemene waarde hebben. Wij raden u aan onderstaande tien richtlijnen te bestuderen.

1. *Geef uw getuigenis door de macht van de Heilige Geest.* Het is vaak moeilijk het juiste moment te kiezen. Door een gave van de Geest die we het onderscheidingsvermogen noemen te ontwikkelen, door in het bijzonder te bidden om de goede geest voor het getuigenis en door open te staan en ontvankelijk te zijn, zullen we te weten komen wanneer en hoe we moeten getuigen. Het is ongepast en zelfs rampzalig, te getuigen wanneer de Geest niet aanwezig is, wanneer we geen liefde voelen, wanneer hetgeen we onderzeken vaag en verwarrend was en wanneer ons leven duidelijk niet overeenstemt met onze woorden.

„En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (LV 42:14.)

Hoewel een getuigenis zeer zeker gevoelens bevat, is het meer dan alleen maar gevoelens en we moeten waken tegen ongepaste en overdadige emotionaliteit, omdat deze emotionaliteit zelfzuchtig en onoprecht kan zijn. Een getuigenis bevestigt en bekroont hetgeen we onderwijzen. Het is echter geen vervangmiddel.

Evenmin moeten we overdreven formeel getuigen door om de paar minuten te zeggen: „Ik weet”, „Ik weet”. Ook dat kan geleidelijk zijn invloed verliezen.

We geven ons getuigenis op onofficiële wijze met de kracht van het geloof die onze stem van nature heeft wanneer we evangeliebeginselen uitleggen en op grond van de eerbied die we voor anderen hebben. (Lees Johannes 13:34-35;)

2. *Getuig wanneer u zich vervuld van liefde voelt.* In feite is het tonen van liefde tijdens het onderwijzen van evangelie-waarheden een getuigenis op zich. Mensen kunnen vaak niet meer licht en waarheid ontvangen, wanneer niet op verschillende manieren blijkt dat men van hen houdt, wanneer zij bijvoorbeeld niet onderwezen worden of iemand een getuigenis zien geven, wanneer er niet mét en vóór hen wordt gebeden, wanneer zij niet bemoedigend worden toesproken en worden gerustgesteld, wanneer men niet met hen meeleeft en hen niet probeert te begrijpen, wanneer men hen niet op hun weg begeleidt en offers voor hen brengt. Vele ouders, leerkrachten en leden die zendingswerk doen en die wel de eerste drie dingen doen maar zich niet op de laatste twee concentreren, zouden verstand staan als zij aan alle vijf punten aandacht besteedden.

Het juiste gebruik van gezag vloeit voort uit het karakter dat men heeft, niet uit de positie die men bekleedt. Een getuigenis van iemand met gezag die overtuigingskracht, zachtmoedigheid, vriendelijkheid, ongevinsde liefde, enz. gebruikt, is veel machtiger en invloedrijker dan een getuigenis van iemand die zijn macht, bij gems aan innerlijke kracht, aan zijn positie ontleent.

Volgens mij „mag” President Kimball krachtig en direct zijn in wat hij zegt en getuigt, voornamelijk doordat zijn liefde, nederigheid en toewijding voor iedereen zo duidelijk zijn.

3. *U moet tot mensen getuigen, niet tegen hen uitvaren.* Het is de bedoeling de mensen aan te moedigen, niet hen te veroordelen. Zelfs in die gevallen in de geschiedenis der Schriften waarin een zuiver getuigenis tegen de zielen van mensen was gericht, was het uiteindelijke motief de mensen tot bekering te roepen en te zegenen en was het niet de bedoeling hen te veroordelen.

4. *Getuig zo nu en dan, naarmate de Geest u ertoe drijft, van de eigen identiteit en waarde van de ander* en van zijn of haar vermogen om, met Gods hulp, de gegeven waarheid te aanvaarden en te gehoorzamen en ook van de macht of vrijheid om voor gehoorzaamheid te kiezen. Als zendingspresident schreef ik alle nieuwe bekeerlingen een brief waarin ik hun vroeg mij een brief terug te schrijven met daarin een schets van het bekeringsproces, met inbegrip van de problemen en hindernissen waarop zij gestuit waren. Uit ongeveer de helft der antwoorden bleek dat ze vanaf het prille begin nooit aan de waarheid van de boodschap hadden getwijfeld. Ze twijfelden aan zichzelf. Ze twijfelden aan hun waarde of hun vermogen de waarheid na te leven.

Maar wanneer mensen zich bewust worden van hun eigen eeuwige identiteit, van hun goddelijke mogelijkheden en van hun macht zelf te bepalen hoe ze op bepaalde omstandigheden zullen reageren, dan is er iets essentieels ontsloten en vrijgemaakt, waardoor zij sterker zullen worden. Wanneer we getuigen van de ware identiteit en waarde van een ander, geeft hem dat hoop en moed.

5. *Getuig, zoals u daartoe wordt geïnspireerd, van de manier waarop een getuigenis tot stand komt.* Een getuigenis komt van de Heilige Geest, het komt tot iemand die open staat en zoekt en die probeert trouw te zijn aan de waarheid die hij al bezit. Velen hebben het cultuurgebonden idee, dat de weg naar de waarheid op het intellect gebaseerd is. Het intellect speelt een rol, maar niet de belangrijkste. Of men de waarheid leert kennen, hangt af van de mate waarin men trouw is aan de waarheid die men al heeft. Om de waarheid te vinden, moeten we beginnen met eerlijk te zijn. Ik herinner me vele malen mensen te hebben onderwezen die beweerden de geschiedenis van Joseph Smith in twijfel te trekken. Ze hadden echt problemen met roken of thee (of wat de Geest ons ook als hun probleem voorlegde). We vertelde hen dat ze, als ze het Woord van Wijsheid zouden naleven, een verborgen schat aan kennis zouden ontvangen, met inbegrip van een getuigenis van de profetische roeping van Joseph Smith; „Want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof.” (Ether 12:6.) Velen hunner erkenden onmiddellijk het echte probleem, overwonnen later hun slechte gewoonte en ervoeren de vervulling van de belofte.

6. *Wanneer u, zo nu en dan, de Geest voelt en tevens voelt dat de anderen Hem ook voelen*, laat dit hun dan weten. Anders krijgen velen een verkeerde indruk van wat ze kunnen verwachten en zullen verder gaan met zoeken naar iets veel dramatischer en mysterieuzer, aldus „het doel voorbijzend” (Jakob 4:14) en afbreuk doend aan de zoetheid, de harmonie en de kalme, geruststellende vrede van de zachte innerlijke stem.

„Mijn vriend, de zoete, vredige geest die jij en ik nu ondergaan, is de zelfde geest die je zult ondergaan wanneer je onder veel gebed het Boek van Mormon bestudeerd.”

7. *Leer dat u zo nu en stopt, wanneer u uw getuigenis geeft*; om de ander tijd te geven te denken en te voelen. Ik herinner me dat ik erbij was, toen broeder Boyd K. Packer zijn zendelingen voor New England erin oefende hun presentaties te vertragen en in het bijzonder hun getuigenis te onderbreken, ten einde de Geest de ruimte te geven zijn weergaloezeker bewondering te wrochten. „Wees kalm. Heb geloof. Kijk hen in de ogen. En geef dan uw getuigenis.” „Wees stil, en weet, dat Ik God ben.” (LV 101:16.)

8. *Gebruik woorden en uitdrukkingen in uw getuigenis die de toehoorders kunnen begrijpen.* Er worden zo veel onnodige communicatiehindernissen opgeworpen door het gebruik van voor de kerk gewone woorden die door niet-leden niet begrepen zouden kunnen worden. (Bijvoorbeeld „getuigenis”, „avondmaal”, „priesterschap”, „gezinsavond” en „wijk”, allemaal woorden die kunnen worden misverstaan, en er zijn er nog veel meer.) Precies zoals we niet zouden aarzelen een andere taal te leren, zouden we niet moeten aarzelen de woorden van anderen te gebruiken om over te brengen wat we bedoelen.

De Heer zelf is er het volmaakte voorbeeld van. Zijn profeten zijn dat ook. Nephi zei: „Want mijn ziel scheidt behagen in duidelijkheid; want aldus werkt de Here God onder de kinderen der mensen. Want de Here God verlicht het verstand; want Hij spreekt tot de mensen in hun taal, zodat zij het verstaan.” (2 Nephi 31:3.)

9. *Bereid uzelf voor op het getuigenis.* Bid in het bijzonder om de ware geest van het getuigenis. Bid om moed om uw getuigenis te uiten. Verootmoedig uzelf in vasten en bekering. Het zegt wel iets dat de maandelijkse getuigenisvergadering wordt voorafgegaan door vasten en het hernieuwen van onze verbonden. Ook is het getuigen om zo'n vergadering meer dan het uiten van waardering, hoe mooi en passend dankbaarheid ook moge zijn. Het gaat om het uiten van een overtuiging, het innemen van een positie, het uiten van de diepste overtuigingen van de ziel, geboren uit de Geest, dat Jezus Christus de Zoon van God is, dat Joseph Smith en zijn opvolgers als profeet werden geroepen en dat de kerk door Jezus Christus wordt geleid.

De manier waarop we leven is ons duidelijkste getuigenis, in het bijzonder wanneer we onder spanning en allerlei dreigingen leven en toch nog rechtschapen leven. Het is een weerspiegeling van wat we werkelijk geloven. Als het in overeenstemming is met wat we zeggen te geloven, zal de Heer ons gebruiken en via ons op een of andere manier getuigen tot elke persoon die we ontmoeten.

10. *Geeft uw getuigenis.* Geeft het vaak. Maandelijks. Wekelijks. Dagelijks. Zowel op formele als informele wijze. Ons vermogen te getuigen zal, net als een spier, groeien door gebruik, oprecht gebruik.

Betrekkelijk weinig kinderen van onze hemelse Vader bezitten een getuigenis van die kostbare waarheden en machten die op zichzelf personen, gezinnen en zelfs naties ge-

zond kunnen maken. Als de positieve invloed van dit kleine aantal kinderen Gods wordt verzwakt door onreinheid of vrees voor de mensen, hoe moet de Heer dan zijn noodzakelijke werk doen? „Indien het zout zijn kracht verliest, waarmee zal het gezouten worden?” (Zie Matteüs 5:13.) „Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. Wee hun, Want Mijn toorn is tegen hen ontstoken. En indien zij Mij niet getrouwer zijn, zal het geschieden, dat zelfs hetgeen zij hebben, zal worden weggenomen.” (LV 60:2-3.)

*'t Leven, 't lijden, 't werken, 't winnen
't Onrecht en het recht gedaan,
't Schuldig en 't onschuldig gaan:
Weer zal 't alles herbeginnen.*

*Herbeginne 't rijm of regen;
Herbeginne 't, koud of heet;
Herbeginne 't, lief of leed:
God zij mee, wie zal ons tegen?*

Guido Gezelle

(vervolg van bladzijde 13)

gepraat van uw kant maakt het uw gasten erg moeilijk de meer eenvoudige dingen te leren. Zoals broeder Boyd K. Packer eens zei, is het als „een poging twee slangen op elkaar aan te sluiten, terwijl het water in volle vaart door een ervan stroomt.” (Toespraak tot zondagschoolbestuurders, 7 oktober 1972.)

Wanneer zich de gelegenheid voordoet uw vrienden uit te nodigen naar de kerk te komen, is de ideale plaats voor hen gewoonlijk de klas Evangeliebeginselen, zij heeft ten doel de speciale verbinding tot stand te brengen tussen nieuwsgierigheid naar het evangelie en het begin van een duidelijk begrip van wat de kerk haar leden te bieden heeft. Het is een der bruggen die het toekomstige lid kan oversteken op zijn weg naar meer begrip van het evangelie van Jezus Christus.

Iedereen kan zendingswerk doen

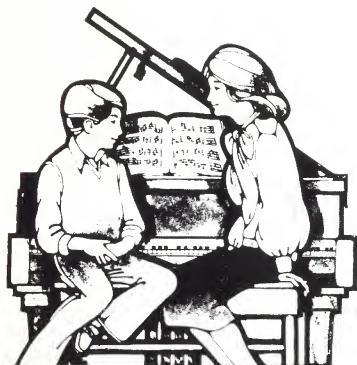
Wade Holmstead tobde sinds zijn geboorte met zijn gezondheid. Toch scheen hij met inzicht en begrip te zijn begiftigd, zoals slechts weinig elfjarigen gegeven is. Toen het tijd werd om Wade het voor het behalen van zijn jeugdwerkdiploma vereiste interview af te nemen, was hij daarop goed voorbereid en popelde hij van verlangen om diaken te worden en naar de padvinderij te gaan. Aan het slot van ons bezoek spraken wij over zendingswerk en zijn toekomstplannen. Toen bedacht ik dat een paar burens van hem inactief waren. Hun kinderen gingen niet naar het jeugdwerk en de vorige jeugdwerkpresidenten had me

meegedeeld dat men deze mensen op verschillende manieren had proberen te benaderen, echter zonder succes. Nu vroeg ik Wade of hij als zendeling wilde optreden en zijn best wilde doen om die kinderen weer naar het jeugdwerk te brengen. Hij stemde daar-in toe.

De volgende week zou het jeugdwerk juist beginnen, toen de wegblijvers de kapel binnenkwamen. Ik was verbluft! Wat een wonder! Later kwam ik Wade in de gang tegen en vroeg hem: „Hoe heb je die kinderen naar het jeugdwerk gekregen? Ik ben toch zo blij!”

Hij keek me verwonderd aan en zei: „Dat was helemaal niet moeilijk, zuster Haynie. Ik heb ze er gewoon even aan herinnerd. Ze hoefden er alleen maar aan herinnerd te worden.

Karla Haynie, jeugdwerkpresidenten

De volgende negen punten kunnen je helpen een beter zendeling te worden:

1. Kies op school of bij jou in de buurt een vriendje of vriendinnetje uit, dat nog geen lid van de kerk is.
2. Nodig hem of haar uit bij je thuis te komen om elkaar beter te leren kennen.
3. Nodig je vriendje of vriendinnetje uit mee te gaan naar het jeugdwerk, de zondagsschool of de avondmaalsvergadering.
4. Stel je ouders aan dat vriendje of vriendinnetje voor.
5. Vraag of je moeder de moeder van je vriend(in) wil uitnodigen mee naar de zustershulpvereniging te gaan.
6. Geef je vriend(in) een kerkelijk boek of een abonnement op *De Ster*.

(vervolg op bladzijde 22)

Voor de kinderen

DOOR WILLIAM R. BRADFORD

Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Onlangs wierp ik een blik door het keukenvenster van het zendingshuis in Santiago (Chili), van waaruit ik een hoge Engelse notebloom zag staan. Daaronder lag een grote hoop aarde, waarin ik twee kleine jongens zag spelen. Het had pas geregend en de jongetjes waren allebei met een dikke laag modder besmeurd. Ik kon nauwelijks zien wie het waren. Toen ze mij uit het raam zagen kijken, verscheen er een glimlach op hun gezicht. Toen wist ik dat het mijn zoonje Chris en zijn vriendje David waren. Het gezichtje van Chris zat zo onder de modder dat zijn tanden, toen hij lachte, eruit zagen als zes pepermuntjes bovenop een chocoladetaart.

Toen het later tijd was om binnen te komen en David naar huis was gegaan, stuurde ik Chris naar boven om een bad te nemen. We

maakten er grapjes over dat er wel drie badkuipen vol water voor nodig zouden zijn om hem weer schoon te krijgen. De eerste zou dan leeggescheppt moeten worden als een zandbak, de tweede zou met een emmer uitgebaggerd moeten worden als een verstopte goot. Het water in de derde kuip zouden we dan misschien door de

afvoerbuiskunnen laten weglipen. Nadat Chris een paar minuten had zitten „weken”, ging ik de badkamer in om hem te helpen met wassen. Daarbij voerden wij een ernstig gesprek, dat hij naar ik hoop nooit meer zal vergeten.

We deden samen ons best om zijn ene hand schoon te boenen, en die vergeleek hij toen met de andere,

die nog vuil was. „Tjonge, paps,” zei hij, „’t is toch wel fijn om schone handen te hebben.” Ik zei dat dat inderdaad waar was en vertelde mijn zoonnetje het volgende: „Je moet weten dat het niet de modder of het slijk der aarde is waardoor de handen van de mensen *echt* vuil worden. Als een jongen steelt, als hij zijn vriendjes

lelijk behandelt en ze met opzet slaat, als hij tegen zijn ouders zegt dat hij iets zal doen en het dan toch niet doet, of als hij op een andere manier ondeugend of ongehoorzaam is, dan wordt hij daarvan pas echt „vuil” en dat soort vuil kun je niet met water en zeep afwassen. Dat moet je dan altijd met je meedragen. Ook al kunnen an-

deren het niet altijd aan je zien, toch weet je dan zelf wel dat je van binnen niet schoon bent.”

Tegen al mijn lieve, kleine vriendjes wil ik zeggen dat er verschillende soorten vuil zijn; het ene krijg je aan je handen bij het werken of spelen. Dit soort vuil kun je er weer afwassen. Het andere soort „vuil” ontstaat, wanneer je slechte dingen doet — soms noemen de mensen dit „zondigen.” Je hart wordt dan als het ware met dit soort vuil bevuil, maar je kunt het weer laten „wegwassen” — als je je bekeert.

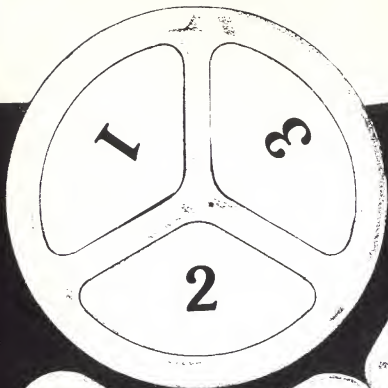
Eerst moet je dan doen wat je kunt om de fout die je hebt gedaan weer goed te maken. Daarna vraag je je Vader in de hemel en anderen je te willen vergeven, zodat je hart en je handen kunnen worden „schoongeboend” van het vuil waarmee ze zijn besmet, omdat jij een fout hebt begaan.

De Heiland heeft gezegd: „. . . verstrikt u niet in zonde, maar laat uw handen rein zijn totdat de Here komt.” (LV 88:86.) Ook heeft Hij tot mensen die zich hadden bekeerd en een rein leven leidden, gezegd: „Ziet, uw zonden zijn u vergeven; gij zijt rein voor Mij; heft daarom uw hoofd op, en verheugt u.” (LV 110:5.)

Ik hoop dat jullie vaak vuile handen zullen krijgen van het harde werken en bij het spelen, maar ik hoop ook dat dit je hele leven lang het enige vuil zal zijn dat je kwijt moet zien te raken, en dat je nooit in zonde of ongehoorzaamheid je hart bevuil met het andere soort vuil. Ik zou graag willen dat Chris en alle andere kinderen nooit vergeten dat je, als je eens mocht uitglippen en „in de zonde valt” weer schoongewassen kunt worden door oprechte bekeering.

Wat is het heerlijk schone handen te hebben, en een rein hart!

„Ik wil zending worden”

START
Je nam je vriend(in)
mee naar het jeugdwerk.

(Ga één plaats vooruit)

Je hebt met je huisgenoten
in de Schriften gelezen.

(Ga 2 plaatsen vooruit)

Je hebt geen vriend(in),
die nog geen lid is van de
kerk, uitgenodigd mee
naar de kerk te gaan.

(Ga één plaats terug)

Jullie hebben thuis ge-
zinsgebeden gehouden.

(Ga 2 plaatsen vooruit)

Je weet wie Mormon was.

(Ga één plaats vooruit)

Je hebt deze maand geen
geld voor je zending
gespaard.

(Ga 2 plaatsen terug)

Je hebt op
school een
de zending

(Ga 2 plaatsen)

Je hebt wat geld voor het
zendingsfonds opzij-
gelegd

(Ga 3 plaatsen vooruit)

Je bent vergeten naar het
jeugdwerk te gaan.

(Ga 3 plaatsen terug)

Je hebt een tekst uit het
hoofd geleerd.

(Ga 2 plaatsen vooruit)

Je hebt een
vriend verteld
over Joseph

(Ga 3 plaatsen)

SPELREGELS: Laat elke speler een knoop als fiche kiezen. Knip het „speelbord” uit en leg dit op de bodem van een schaal. Kies dan een andere knoop uit, waarmee je op het bord gaat spelen. Bij dit spel moeten de deelnemers deze knoop om beurten op het bord werpen en daar-

na hun fiche het aangegeven aantal plaatsen laten opschuiven, hetzij voor-of achteruit. Dan moeten ze hun volgende beurt afwachten. Winnaar is degene die het eerst het vakje heeft bereikt met het opschrift: „JE BENT EEN ZENDELING!”

(Geïllustreerd door
Parry Merkley)

Je deed iets goeds.

(Ga 2 plaatsen vooruit)

Je hebt vergeten voor de zendingen te bidden.

(Ga 2 plaatsen terug)

Je hebt de doop van een vriend(in) bijgewoond.

(Ga 1 plaats vooruit)

Je bent een zending!

**de zondags-
toespraak over
gen gehouden.**

vooruit)

**Je hebt niet naar je leraar
of lerares geluisterd.**

(Ga 2 plaatsen terug)

**Je hebt een brief aan een
zending geschreven.**

(Ga 3 plaatsen vooruit)

**Je hebt een nieuwe leer-
ling(e) op school verwel-
komd.**

(Ga één plaats vooruit)

**d
Smith.**

vooruit)

**Je bent vergeten je
vriend(in) mee naar het
jeugdwerk te nemen.**

(Ga 3 plaatsen terug)

**Je was eerbiedig in de
avondmaalsvergadering.**

(Ga 1 plaats vooruit)

**Je hebt een van de ge-
loofsartikelen uit het
hoofd geleerd.**

(Ga 2 plaatsen vooruit)

(vervolg van bladzijde 17)

7. Laat je huisgenoten tegenover je vriendje of vriendinnetje (en zijn of haar familieleden, als die meekomen) hun getuigenis afleggen op een gezinsavond waarvoor zij zijn uitgenodigd.
8. Vraag of zij meer over de kerk willen weten.
9. Als ze daar belangstelling voor hebben, geef hun dan een exemplaar van het Boek van Mormon en een paar zendingsbrochures. Stel je wijk- of gemeenteleider van hun belangstelling in kennis.

Natalie Neal, leeftijd 11 jaar

Iedereen kan zendingswerk doen. Ik zou jullie graag willen vertellen over iets dat ik heb meegemaakt. Op een goede dag zag mijn lerares mij vlak voordat mijn pianoles begon, met de HLD-zendingen praten. Na afloop van die les bood ze mij een glaasje limonade aan en vroeg mij toen waar ik de zendingen van kende. Daarop vertelde ik haar dat ik mormoon was. Ze zei dat de zendingen een poosje geleden bij haar hadden aangeklopt, maar zij had ze niet binnengelaten. Ze vroeg mij of wij in Jezus geloofden. Ik zei van ja en heb toen het eerste geloofsartikel voor haar opgezegd. Ik heb haar ook verteld hoe Joseph Smith in het heilige bos Jezus Christus en de he-

melse Vader had gezien en hoe hij de eerste profeet van de kerk geworden was.

Eerst zat ik erover in dat ik teveel van haar tijd in beslag nam door over de kerk te praten, maar ze was werkelijk geïnteresseerd en stelde mij een heleboel vragen. Van die dag af hebben we bij vrijwel iedere pianoles over de kerk gesproken. De laatste keer heb ik haar iets over het Woord van Wijsheid verteld. Ze zei dat ze dat een heel goede leefregel vond en dat dit voorschrift ons lichaam gezond zou houden. Ik vind het prettig mijn pianolerares over het evangelie te vertellen. Het is een heel aardige dame en ik hoop dat zij ook eenmaal lid van onze kerk zal worden.

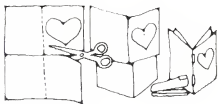
Billy Brim

Een jaar of vier geleden kwam de familie Niedzwiedz bij ons aan de overkant wonen. Al gauw leerde ik het gezin heel goed kennen, vooral hun dochtertje Debbie, die mijn beste vriendin werd.

Twee jaar geleden heb ik Debbie op een keer mee naar het jeugdwerk genomen. Daarna ging ze bijna iedere week met me mee. Kort daarop begon haar moeder mij vragen over de kerk te stellen als ik bij Debbie thuis kwam spelen. Nu en dan gingen Debbie en haar ouders met ons mee naar de zondagsschool. Ongeveer twee maanden geleden zaten we samen in onze jeugdwerkklas, toen Debbie opeens zei: „Mijn pa heeft gezegd dat wij deze maand nog worden gedoopt.” Ik ben toen bijna flauwgevallen, zo blij was ik. De familie Niedzwiedz heeft zich inderdaad laten doppen en nu zijn ze lid van de kerk.

Lori Lish

Aanwijzingen voor het maken van je zendingsdagboek:

Voor het in elkaar zetten van je zendingsdagboek haal je eerst de volgende bladzijde(n) uit het tijdschrift. Knip het papier horizontaal in twee gelijke helften. Leg het titelblad bovenop de onderste helft. Vouw daarna het geheel in de lengte dubbel en bevestig een paar nietjes in de vouw. Nu kun je je zendingsdagboek gaan bijhouden.

„Ieder lid een zending . . .”

„. . . Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.”
Romeinen 10: 15

Ik ga eens nadenken over al mijn vriendjes en vriendinnetjes. Dan kies ik er één uit voor wie ik een zending wil zijn. Ik zal de hemelse Vader in gebed vragen of ik de juiste keus heb gemaakt. Als ik een positief gevoel krijg, ga ik door met het bewerken van die bepaalde vriend of vriendin. Als ik de indruk krijg dat mijn keus verkeerd is geweest, kies ik iemand anders uit.

Degene die ik heb uitgekozen is

.....

Als mijn vriendje of vriendinnetje belangstelling toont, zal ik:

1. Bidden.
2. Hem/haar bij mij thuis uitnodigen en vragen mee te doen aan allerlei andere leuke dingen.
3. Hem/haar meenemen naar bijeenkomsten van de kerk.
4. Hem/haar vertellen hoe ikzelf over de kerk denk.
5. Mijn vader of huisonderwijzer vertellen dat ze bij mijn vriend(in) thuis misschien belangstelling hebben voor een bezoek van de zendingen.

Wat ik verder nog kan doen:

.....

Wat kan ik doen om mijn vriend(in) in onze kerkelijke gemeenschap te doen opnemen?

1. Hem/haar vragen eens bij ons thuis te komen eten en ook eens mee te maken hoe fijn het is samen rondom de dis een gezinsgebed te houden.
2. Hem/haar uitnodigen voor feestavonden en andere bijzondere evenementen in onze wijk of gemeente.
3. Hem/haar een van onze gezinsavonden laten bijwonen.
4. Hem/haar meenemen op uitstapjes met het gezin.
5. Hem/haar uitnodigen voor het jeugdwerk en de zondagsschool.

Wat ik verder nog kan doen:

.....

Een heel volk dank zij één man

DOOR EMILIO O. VERGELLI

van het zendingsgebied Buenos Aires Zuid (Argentinië)

In een stadje bij Cordoba (Argentinië) brachten twee jonge zendelingen zo'n veertig jaar geleden het evangelie aan een vrouw met vijf kinderen. De financiële omstandigheden van dat gezin waren niet bepaald rooskleurig, maar de Heer heeft deze vrouw geholpen, zodat zij haar kinderen kon onderhouden. Haar jongste zoon luisterde aandachtig naar de woorden van de zendelingen, die hem in het hart werden gegrift. Het kind groeide op, en het getuigenis groeide met hem mee. Later trouwde hij een deugdzaam vrouw, stichtte hij een gezin, en bekleedde hij kerkelijke functies. Zo deed hij dienst als wijkbisschop en thans is hij lid van de hoge raad van de ring waarin hij woont. Een van de diepste verlangens die hij in het leven koesterde, was dat zijn eigen zoons eenmaal zending zouden worden en de eeuwige waarheden van het evangelie zouden doorgeven aan hen die hun hart ervoor wilden openstellen.

Veel van zijn verlangens werden bewaarheid. De man waarover ik het nu heb is mijn vader, en ikzelf vervul momenteel een full-time zending. De lezers zullen zich wellicht afvragen, waarom ik dit verhaal vertel. Nu, dat wil ik hun graag uitleggen.

Een maand of twee geleden ging ik met mijn collega in de stad Tandil van huis tot huis om traktaten te verspreiden en te trachten mensen voor het evangelie te interesseren.

We stonden al op het punt onze dagtaak te beëindigen en naar huis terug te keren, toen wij de ingeving kregen om nogmaals aan te kloppen bij mensen die eerder die dag niet thuis waren. Toen wij dus opnieuw aanklopten, verscheen er een dame in de deuropening. Toen ze zag wie wij waren, zei ze meteen, zonder ons tijd te gunnen ons voor te stellen: „Jullie zijn immers de mormonen? Eindelijk bent u er dan toch! Daar heb ik al zowat een jaar op zitten wachten.”

Tot onze verbazing vertelde zij ons dat ze aan een bepaald adres (het verkeerde, legden wij haar uit) geschreven had, met het verzoek zendelingen bij haar langs te sturen, maar dat ze daarop geen antwoord had ontvangen. Ze zei verder dat ze niet op het adres woonde waar wij haar hadden aangetroffen, maar dat ze daar juist op bezoek was, en dat ze graag meer over de kerk zou willen horen, als wij eens bij haar thuis wilden komen. We maakten een afspraak voor een bezoek, waarna we vertrokken.

Op een koude herfstochtend reden wij op de fiets naar het door de vrouw opgegeven adres. Mevrouw Garcia zat bij onze aankomst met haar drie kinderen op ons te wacht-

ten. Na hen te hebben begroet, gingen wij de bescheiden woning binnen om met de eerste les te beginnen. De huiskamer was groot en het was er wat kil, maar vóór ons zat de vrouw met haar drie kindertjes vol belangstelling naar ons te luisteren. Onze uiteenzetting was misschien niet zo schitterend, maar de Heer zegende ons met zijn Geest.

Na de les namen wij afscheid, en toen wij beiden huiswaarts keerden, hadden wij het gevoel dat dit gezin gereed was voor het ontvangen van het evangelie.

Bij onze terugkeer in de week daarop vertelde Mevrouw Garcia ons dat Alberto, haar oudste zoon van tien, had gezegd dat hij later ook zending wilde worden. Wij tweeën keken die jongen eens aan en voelden dat onze Holland ons deze fijne mensen toevertrouwd had om hen te doen delen in de eeuwige schat die wij bezaten. Door de Geest des Heren beïnvloed, stelde mijn collega hen tijdens de derde les voor zich te laten dopen. Mevrouw Garcia aanvaardde het voorstel met betrouwen, terwijl ze haar oudste zoon bij de hand greep. Daarbij verklaarde ze zeker te weten dat hetgeen wij haar geleerd hadden van God afkomstig was, en dat dit het was, waarop zij en haar kinderen hun hele leven hadden gewacht.

Na beëindiging van onze lessen brak tenslotte de langverwachte dag aan, waarop zuster Garcia en haar zoon Alberto gedoopt zouden worden. Ik had het voorrecht de doop te mogen bedienen. Nog nooit heb ik zoveel vreugde gekend, en zoveel dankbaarheid jegens de Heer gevoeld voor het feit dat ik zijn dienstknecht mocht zijn. Toen ik de kleine Alberto bij de hand nam en hem in het doopwater onderdompelde, stelde ik mij voor hoe hij eruit zou zien, wanneer hij eens als jongeman anderen de eeuwige waarheden zou bijbrengen, die hij nu zelf ontvangen had.

Later op die dag heb ik in de stilte van mijn slaapkamer mijn hemelse Vader gedankt voor de zegen dat ik een grootmoeder mocht hebben, die evenals zuster Garcia het evangelie aangenomen had. Ik dankte Hem ook dat mijn vader het evangelie trouw gebleven was, en dat hij mij het voorrecht had vergund uit kerkelijke ouders geboren te mogen worden. Voorts dankte ik mijn Heer dat ik als zijn boodschapper in deze periode van mijn leven zijn woord mocht verkondigen.

Iemand heeft eens gezegd: „Wij kunnen wel de zaadjes in een appel tellen, maar nooit de appels die uit één enkel zaadje zullen voortkomen.” De betekenis van die wijze woorden begrijp ik nu pas goed.

Ik weet dat er op de schouders van een zending een grote verantwoordelijkheid rust, maar ook weet ik dat er in het leven van een jonge heilige der laatste dagen geen grotere zegen kan zijn dan twee jaar van zijn leven aan Gods werk te wijden en met eigen ogen te mogen aanschouwen wat de Geest des Heren vermag. Wat een fantastisch groot voorrecht is het mensen tot bekering te kunnen roepen!

Zo kan een heel volk dank zij één man worden bekeerd, en men kan nooit weten hoeverlen de zaligmakende woorden van het evangelie te horen zullen krijgen, doordat wij enkele mensen met onze prediking hebben weten te bereiken.

De zendingsgeest

DOOR JACOB DE JAGER

Ik herinner me hoe, toen wij eens op een districtsconferentie in Holland hadden verklaard dat „ieder lid een zending” moest zijn, een zuster in tranen bij me kwam. „Hoe kan ik nu een zendinge zijn?” huilde ze. „Ik zou niet weten hoe ik onderzoekers moest lesgeven.” Onze uiteenzetting was niet duidelijk geweest en zij had niet begrepen dat al wat haar te doen stond, was dienst te doen als schakel tussen onderzoekers en zendingen. Zij moest hen met elkaar in contact brengen. Het was dan ook geen wonder dat de schrik haar om het hart geslagen was.

Ik denk dat nog heel wat kerkleden ooit door diezelfde vrees bevangen zijn. De Heer wil echter niet dat wij bang zijn. Hij wil dat we blij zijn en anderen in ons eigen geluk doen delen. De zendingsgeest is, eenvoudig gezegd, de Geest des Heren.

Ik heb veel oprechte leden gesproken, die ook niet wisten hoe ze zendingswerk moesten bedrijven, maar het wel graag zouden willen. Hoe kunnen wij de ware zendingsgeest krijgen? Ik meen dat daarvoor vier stappen ondernomen moeten worden:

1. Zelf tot het evangelie worden bekeerd. Naar het gebod van de Heiland kunnen wij zonder eerst zelf tot bekering te zijn gekomen, onze broeders niet „versterken.” (Zie Lucas 22:32.) Hiertoe moeten wij dezelfde weg bewandelen als onze onderzoekers, namelijk die van studie, gebed en kerkgang om in de daar heersende geest te kunnen delen.

2. Hebben wij eenmaal een eigen getuigenis verkregen, dan is de volgende stap gehoorzaamheid betrachten aan de wetten van de kerk; aan iemand die ongehoorzaam is kan de Heer de zendingsgeest niet schenken. Dat wil niet zeggen dat wij volmaakt moeten zijn, maar het betekent wel dat wij moeten voldoen aan de eerste vereisten, op grond waarvan ons een tempelaanbeveling kan worden verstrekt. Ik heb mensen horen vertellen hoe ze na afloop van vergaderingen waarin ze tot zendingswerk waren aangespoord, bij zichzelf dachten: „Ik kan geen zending zijn en anderen mijn getuigenis geven. Ik ben immers niet eerlijk tegenover mezelf? Ik rook” — of misschien ligt de moeilijkheid in het niet betalen van tienden of ongenoegen met familieleden en dergelijke.

3. Wij moeten iedere dag om de geest van het zendingswerk bidden. Dit punt kan ik niet genoeg onderstrepen, want ik weet dat wij onmogelijk een getuigenis van het zendingswerk kunnen verkrijgen als wij er niet om vragen. Zonder de hulp van de Geest is het ook onmogelijk zendingswerk te verrichten.

4. Verder moeten wij bij het vervullen van onze dagelijkse bezigheden steeds naar de geest van onderscheiding luisteren. Dan zal deze ons wel influïeren wie wij moeten aanspreken, wat voor iemand dat is en hoe wij hem het best kunnen benaderen. Ik heb heel wat moeten reizen toen ik nog in het zakenleven was, en tegenwoordig voor de kerk. Daardoor heb ik mij een onderwijsmethode eigen gemaakt, die overal direct kan worden toegepast. Dit is een geschikte aanpak voor het geval dat Je in de rij moet staan op het postkantoor om postzegels te kopen, aan de bushalte of in een cafetaria. Voor het gezinsintegratiewerk geldt een andere benadering, daar het ons veel tijd kost om een diepgaande relatie met anderen op te bouwen, maar dit „onderwijs ter plekke” is een vorm van zending onder vreemden.

We hebben ontdekt dat er „zoveel hoofden, zoveel zinnen” zijn en dat wij, om ieder mens met goed gevolg te kunnen bereiken, dienen te weten hoe hij „gezind” is. Daar de Heilige Geest dit al weet, getuig ik dat bidden om hulp en aandachtig luisteren de beste methode is om erachter te komen hoe men iemand benaderen moet. Hier volgen een paar aanlooppjes om tot een gesprek over het evangelie te komen, die op onze eigen ervaringen zijn gebaseerd:

1. De beminnelijke figuur. Hij is verrukt als hij hoort dat u mormoon bent. Hij heeft jarenlang trouw geluisterd naar de uitzendingen van het Mormoonse Tabernakelkoor. „Wat een fantastisch goed spreker was die Richard Evans toch!” Na een paar minuten lacht hij u dan hartelijk toe, verontschuldigt zich, en weg is hij. Hoe moeten we in zo'n geval te werk gaan? Wij trachten dan bijvoorbeeld te getuigen hoe uniek het is dat wij elkaar hebben ontmoet, waarbij wij ons getuigenis kunnen uitspreken dat de Heer de persoon in kwestie iets gewichtigs over onze kerk te zeggen heeft, en we kunnen zijn naam en adres opvragen voor de zendingen. Het behoort niet tot onze taak hem het evangelie te onderwijzen, we hoeven hem alleen maar met de zendingen in contact te brengen.

2. De levendige prater. Hij heeft zoveel animo om met u te praten, dat hij van alles wil bespreken — zijn gezinsleven, liefhebberijen, zaken enzovoort. Het is dan ook erg moeilijk zich op één onderwerp te concentreren. Wat staat ons in dat geval te doen? De Geest des Heren zal u in de loop van het gesprek wel op die punten wijzen, waar zijn eigen woorden u aanleiding geven over het evangelie te spreken, met name als het gaat om iets dat hem raakt. Ik herinner mij hoe iemand het erover had hoe belangrijk hij het vond zich met zijn kinderen bezig te houden als die nog klein waren. Toen zei ik: „O, maar dat is frappant! Dat is nu juist wat we bij ons in de kerk leren,” waarop ik hem het een en ander over ons gezinsavondprogramma heb verteld.

3. De ongedurige gesprekspartner. Hij springt van de hak

op de tak, valt u telkens in de rede, zegt dat het hem interesseert en beweert dan weer van niet. Hij stelt vragen over tegensrijdige onderwerpen en wil dan graag weten hoe u als mormoon daar tegenover staat. Vele leden raken dan in paniek, omdat ze niet op al die vragen zijn voorbereid, maar we hoeven ze ook niet te beantwoorden. We parenen zijn ongedurigheid met de vraag of de zendingelingen hem eens mogen bezoeken om hem uit te leggen wat wij over het doel van dit leven geloven, waarmee zijn vragen beantwoord worden.

4. Een vierde type dat wij vaak tegenkomen is de weifelaar, die heen en weer schommelt tussen vreugde over uw vriendschappelijke benadering en angst om zich te verplichten tot verdere contacten. Naar onze ervaring raakt hij in paniek als wij hem laten kiezen tussen verschillende mogelijkheden. Eén benaderingspoging die wij met succes hebben uitgeprobeerd is met grote beslistheid tot hem getuigen dat zendingswerk tot het verlossingsplan van onze hemelse Vader voor al zijn kinderen behoort, hem verzekeren dat hij niet onmiddellijk hoeft te besluiten de boodschap te aanvaarden en hem vervolgens uit te nodigen meer van de zendingelingen hierover te vernemen.

5. Een vijfde type dat wij zeer veelvuldig hebben ontmoet is de bedachtzame, bezadigde figuur, die graag meer inlichtingen wil hebben voordat hij ons zelf zijn mening te kennen geeft. Vaak wil hij weten waarom wij hem dit alles vertellen en wat wij ermee te winnen hebben. Wij hebben geconstateerd dat wij belangstelling bij hem kunnen opwekken door ons regelrecht tot de Schriften te wenden en onze lievelingsteksten te citeren, waarna wij hem dan vragen daar eens ernstig over na te denken. Ook het idee van een kennismaking met de zendingelingen voor een serieus gesprek spreekt iemand met een dergelijk karakter wel aan.

6. Een beetje anders is de zwijgzame, terughoudende mens. Hij zit daar met zijn armen over elkaar, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken, alleen maar te luisieren. Wij hebben bemerkt dat deze mensen dikwijls meer belangstelling hebben dan ze laten blijken en dat wij het best respect tegenover hen aan zelfbeheersing van onze kant kunnen paren. Wij branden wel eens zozeer van verlangen om over het evangelie te spreken dat we meer praten dan we eigenlijk zouden moeten doen. Zuster de Jager en ik hebben geleerd met een gebed in ons hart een weloverwogen vraag te stellen over het evangeliebeginsel waar het gesprek over gaat en dan een antwoord *af te wachten*. Als wij van anderen verwachten dat zij ons ook iets zeggen, zijn zij eerder geneigd om vertrouwen in ons te stellen.

7. De vriendelijke, maar ontoegankelijke persoon. Zo iemand was ik ook. Ik weet nog hoe ik indertijd tegen de zendingelingen zei: „Ik ben diep onder de indruk van hetgeen u hier doet; ik vind het een prachtwerk, maar ben zelf niet op verandering gesteld. Ik heb een goede baan, een auto, een huis, een lieve vrouw en fijne kinderen. Ik ben volmaakt gelukkig.“ Wat ze me toen hebben gevraagd was of ik dan ook eens aan mijn stervensuur wilde denken, waarin ik dat alles verliezen zou. Dat was een pijnlijk onderwerp, waarover ik tot dusverre niet zoveel had nagedacht, evenmin als de meeste mensen. Ik

moest echter wel toegeven dat er nog andere dingen bestonden.

Toch wilde ik nog geen afstand doen van mijn vrienden en auzien van wat ik de goede dingen van het leven vond. Gelukkig had de Heer mij gezegd met een levensgezellin, die mij heeft geholpen tot het erop aan kwam. Zij had van meet af aan een getuigenis, en wilde zich niet zonder mij laten dopen. Dit heeft mij ernstig aan het denken gezet over wat zowel voor mijzelf als voor ons allebei echt van belang was. Toen ik eenmaal verder begon te denken dan een goed salaris en materiële zekerheid, wist ik wat mij nog ontbrak.

8. Weer een ander type mens is de bevooroordeelde persoon, die zegt: „Zo, bent u mormoon? Daar weer ik alles van. Veelvrijerij. Ze dwingen je om 10% van je inkomsten aan de kerk te betalen. Er komen Amerikanen hierheen om ons te bepreken, in plaats van in hun eigen land te blijven, waar ze zoveel problemen op te lossen hebben.“ In zo'n geval hebben wij er veel baat bij gehad op vriendschappelijke toon te vragen uit welke bronnen hij die inlichtingen heeft vernomen, en iets in deze geest te zeggen: „Die meningen laten mij als mormoon bepaald niet koud, maar ik begrijp best hoe dergelijke gedachten bij u hebben past gevat. Mogen onze zendingelingen u eens opzoeken om u uit te leggen wat de mormoonse kerk inhoudt, zodat u zich een vollediger beeld kunt vormen van haar leerstellingen?“

9. De enthousiaste zoeker naar waarheid. Hij heeft gebeden de waarheid te mogen leren kennen, en wij hoeven alleen maar tot hem te getuigen dat wij die waarheid bezitten. Hij zal doorgaans volgaarne bereid zijn de zendingelingen te ontvangen. Dit is natuurlijk een veel zeldzamer type dan bovengenoemde.

Uiteraard kunnen wij veelal niet meer doen dan een zaadje planten. We komen misschien nooit te weten of het is uitgesproten en vrucht heeft gedragen. Zo maakte ik onlangs een vliegreis op de Filippijnen van Baguio naar Manilla, bij mijn terugkeer van een conferentie voor militairen. Daarbij kreeg ik oponthoud op de luchthaven. Twee Franse dames, die geen Engels spraken, waren daar verdwaaald geraakt. Ik ging dus naar ze toe en vroeg in het Frans: „Wat wilt u weten? Waar moet u naar toe?“ Ze bleken dezelfde plaats van bestemming te hebben als ik, namelijk Manilla, en dus maakten wij in afwachting van het vliegtuig een praatje. Vanzelfsprekend wilden zij graag weten waarom ik daarheen op reis was. Ik heb hun dus het een en ander over de kerk verteld — niet over het celestiale koninkrijk en de engel Moroni, maar wel over het geduld, dat het evangelie ons in ongeriefelijke omstandigheden leert betrachten, en waarom het evangelie mij gelukkig had gemaakt. Ik overhandigde hun mijn visitekaartje met de uitnodiging, zich met de zendingelingen in verbinding te stellen, maar wat er van dat door mij geplante zaadje terecht zal komen, kan ik onmogelijk zeggen.

In zekere zin doet dat er ook niet toe en hoeft ik dat niet te weten. Mijn blijdschap vloeit immers voort uit het feit dat ik hun iets over het evangelie heb verteld, waarbij ik het gevoel had dat de Geest des Heren mij behulpzaam was. Bovendien is die blijdschap een geluk dat ik elke dag in mijn binnenste kan voelen, als ik er maar om vraag.

Zendingswerk begint thuis

Hoe u hulp kunt bieden aan de niet-leden in uw eigen gezin

DOOR ERNEST EBERHARD JR.

Het ziet er naar uit dat diegenen onder ons wier echtgenoten geen leden van de kerk zijn steeds weer op de proppen komen met diezelfde fundamentele vraag: „Wat moet ik doen om mijn man (vrouw) in de kerk te interesseren?” Wij denken dat ons leven wel veranderen zal, als wij op die ene vraag maar het „juiste” antwoord krijgen.

Toch moeten wij onszelf eerst wel een paar vragen stellen; om te beginnen deze beslissende vraag: „Waarom heeft mijn eega geen belangstelling voor een levenswijze die met het evangelie strookt?” Dit is een gewichtige vraag, daar het succes van de behandeling afhankelijk is van de nauwkeurigheid van de diagnose. De diagnose dient met veel geduld, zeer geleidelijk, gebedsvol en tot in de kleinste details te worden gesteld. De tijd is een onschatbare factor bij het verkrijgen van inzicht en perspectief. Als u een vriend of ambtsdrager in de kerk kent die u in vertrouwen wilt nemen, zou u hem kunnen spreken over uw pogingen om te bepalen wat de geestelijke behoeften van uw eega zijn. Na rijp beraad en nadat de Heilige Geest de juistheid van uw beoordeling in uw hart heeft bevestigd, kunt u uw echtgenoot of echtgenote beter laten zien wat het evangelie in zijn of haar leven kan betekenen.

Hier volgen nog een paar vragen ter overweging: Zal de kerk inbreuk maken op zijn vrijtijdsbesteding? Is hij bang zijn vrienden te verliezen? Heeft hij gewoonten die hij denkt niet te kunnen opgeven? Heeft hij met bepaalde kerkleden slechte ervaringen opgedaan? Weet hij zo weinig van de leer van de kerk en de gang van zaken in een kerkdienst af dat hij zich tijdens een vergadering zou vervelen of in verlegenheid zou worden gebracht? Zo zou men nog veel meer vragen kunnen stellen, deze vormen slechts een begin.

Ik onderstreep nog eens dat u zelf moet uitmaken waar de schoen wringt en wat er gedaan kan worden om in de betrokkene een geestelijke behoefte, een verlangen naar een leven in overeenstemming met het evangelie te doen ontstaan.

Nadat u precies hebt vastgesteld waaraan het uw eega ontbreekt, noteert u deze punten, om via gebed, meditatie, schriftlezing en overleg met anderen een actieplan te kunnen opstellen. Iemand heeft terecht eens opgemerkt dat een doel dat men niet op papier heeft gezet in de regel slechts een vrome wens blijkt te zijn. U moet zelf doen wat in uw vermogen ligt om dat doel te bereiken.

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoeren; dan moet gij mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik u boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.” (LV 9:8.)

Nu wat uw plan aangaat: Bij de uitvoering van elk plan is geduld geboden. Wat u ook doet, doe het langzaam aan, stapje voor stapje. Alle aandrang of druk dient tot een

minimum beperkt te blijven. Gedragspatronen en karaktertrekken van mensen zijn zo hardnekkig dat u geduld moet oefenen en de zaak heel geleidelijk moet aanpakken. Ik kan u verzekeren dat u door eventuele factoren die de gewenste verandering blokkeren haastig uit de weg te ruimen, emotionele schokeffecten teweeg brengt, die meer spanning en ontreddering veroorzaken dan de meeste mensen kunnen verwerken.

De emotionele banden tussen twee huwelijkspartners zijn heel sterk. Deze liefdesbanden gedijen het best in een sfeer van wederzijds respect en aanvaarding van elkaar als persoon die de moeite waard is. Als de ene partner de andere vraagt die veranderingen in zijn gedragspatroon en karaktereigenschappen aan te brengen die voor het lidmaatschap van de kerk zijn vereist, kan dit gevoelens van wrok opwekken, kan dit het gevoel geven niet te deugen. De vrees om de ander met die vraag te bedeligen of te kwetsen is een van de grootste hinderpalen die ons ervan kunnen weerhouden onze wederhelft tot het evangelie te bekeren. Laat ons nu eens een situatie bekijken die een dergelijke reactie illustreert.

Henry Mackay was door zijn huwelijk in een familie terechtgekomen, die trots was op haar staat van dienst in en verknochtheid aan de kerk. Bij elk samenzijn met zijn schoonouders kreeg Henry het gevoel dat zij vonden dat hun dochter hen teleurgesteld had door met een man te trouwen die geen lid van hun kerk was. Na verloop van tijd begon hij steeds meer een defensieve houding aan te nemen. Hij begon weg te blijven wanneer de familie per traditie bijeenkwam. Langzamerhand begon hij fouten op te merken bij familieleden van zijn vrouw. Hij koesterde zelfs enige wrok jegens haar.

Daar zij een fijngevoelig en scherpzinnig meisje was, werd zij zich al gauw bewust wat er schortte. Ze had haar man lief; hij was een trouwe en toegewijde levensgezel voor haar en ze meende dat hij nog wel eens tot de kerk zou toetreden en een goed lid zou worden. Toen Henry eens tijdens een verjaarsfeestje in haar familie de stad uit was, kwam zij in actie. Ze bracht de toestand bij haar thuis ter sprake en smeekte haar familieleden haar man te accepteren als een eerbaar mens, een kind van God, dat nog niet in de gelegenheid was geweest met het evangelie kennis te maken en er zijn aandeel in te leveren. Ze stelde voor dat ze meer aandacht zouden moeten besteden aan de sterke kanten van zijn persoonlijkheid en karakter. De familie kwam overeen hem voortaan hartelijkheid te betonen en hem blijk te geven van hun waardering door hem als een van de hunnen te aanvaarden.

Hierop reageerde Henry zeer positief. Toen hij voelde dat zijn schoonfamilie hem aanvaardde, begon hij hen ook hartelijker te bejegenen en trok hij steeds meer met hen op. Uiteindelijk heeft hij het vertrouwen dat zijn vrouw in

hem stelde gerechtvaardigd door een actief lid van de kerk te worden.

De evangeliebeginselen worden het makkelijkst aangenomen als u ze in een sfeer van liefde en zorgzaamheid te berde brengt. Naast liefde — de zuivere liefde van Christus — is het universele oplosmiddel dat verharde opvattingen en geloofsovertuigingen als sneeuw voor de zon doet wegsmelten. Ware liefde bevordert in onze dagelijkse bezigheden en relaties met anderen onze bezorgdheid voor en achting jegens hen. Alle pogingen moeten in het werk worden gesteld om opgewektheid uit te stralen en vertrouwen in het welslagen van onze echtgenoot of echtgenote. Mannen en vrouwen moeten in het huwelijk doen wat ze kunnen om elkaar te helpen de, hun door God gegeven, rol te vervullen. Wederzijdse complimentjes, bemoedigende woorden, erkenning van gemaakte vorderingen, al deze dingen, hoe gering ook, zijn machtige hulpmiddelen, waardoor echtgenoten nader tot elkaar worden gebracht in hun godsdienstige levensbeschouwing. Het is vooral van groot belang de vader als gezinshoofd de leiding op zich te laten nemen bij het houden van gezinsraden en -avonden, bij ontspannende activiteiten en vakantie. Al dit streven, al die aanpassing is bevorderlijk voor het kweken van onderlinge liefde, een houding waarin men openstaat voor andere denkbelden en het verlangen naar vereeuwiging van de gezinsseenheid.

Deze waarheid kan ik niet vaak genoeg naar voren brengen, namelijk dat standpunten en zienwijzen berusten op iemands levensopvatting. Als wij de mensen kunnen doen inzien dat wij om hen geven, evenals om hun welzijn, dat wij oprechte pogingen om goede mensen te zijn willen steunen, dan zullen ze veel eerder geneigd zijn hun hart open te stellen voor ons streven hen te leren inzien hoe het evangelie hen nog gelukkiger maken kan.

Toen ik zendingspresident was, heb ik aan honderden bekeerlingen gevraagd waarom ze lid waren geworden. Talloze malen luidde het antwoord: „Nu, ik had er een vriend(in).” Meestal aanvaarden mensen die nog niet tot de kerk behoren het evangelie omdat zij zijn geaccepteerd door hen, die zich reeds bij de kerk hebben aangesloten. In de regel worden mensen tot mensen bekeerd, alvorens zij tot bepaalde beginselen worden bekeerd. Zoals ik in het voorgaande heb uiteengezet, moet men zich eerst tot de eigen levensgezel(in) bekeren. Daarna volgt de behoefte aan een nieuwe vriendenkring onder leden van de kerk. Zolang wij geen rekening houden met deze waarheid omtrent de menselijke aard, zullen wij stuiten op ernstige barrières bij onze bekeringspogingen. Mensen kunnen het namelijk *buitengewoon moeilijk* zonder vrienden stellen.

Uw hulpverlening bij de vorming van zo'n nieuwe vriendenkring dient geleidelijk aan plaats te vinden, in het begin althans, op grond van contacten van mens tot mens. Sommige mensen voelen zich niet op hun gemak in grote groepen of menigten en proberen die dus te vermijden. Bij uw eega kan dat al of niet het geval zijn, dat zult u zelf kunnen beoordelen. Vaak zijn diegenen, die voor het bijwonen van kerkdiensten terugschrikken veeleer verlegen dan ongodsdienstig. De kennismaking met andere mensen en activiteiten dient dan ook zeer geleidelijk te verlopen.

Het is misschien het beste eerst kleine bijeenkomsten thuis, in de tuin of zo te houden, of deel te nemen aan gezamenlijke uitstapjes of vakantietochten met een stuk of wat kerkleden. Later kan iemand die geen lid is zich dan misschien wat meer op zijn gemak voelen op een gezellige avond met een groter publiek of andere ontspannende activiteiten, bij het meewerken aan een bouw- of welzijnsproject of op een feestavond van de zustershulpverleniging of een priesterschapsoorlog. Men moet zich vooral toeleggen op het stimuleren van deelname aan een sport of ander vrijetijdsbesteding, waarin uw eega reeds een zekere vaardigheid bezit of waarvoor bij hem of haar belangstelling bestaat.

In vele gevallen hebben kinderen waarschijnlijk een sterkere en diepgaander invloed op hun ouders dan wie dan ook. Een paar jaar geleden was ik betrokken bij een proefcursus aan een seminarie van de kerk in het zuiden van de staat Idaho. De deelnemende leerlingen bestudeerden een of twee gesprekken, zoals de zendingelingen die met hun onderzoekers voeren, en pasten ze daarna thuis toe op hun ouders. Er waren kinderen bij, wier ouders niet actief in de kerk waren of zelfs helemaal niet tot de kerk behoorden, en zij wilden graag hun ouders activeren en in de tempel aan hen verzegeld worden. Hun hevige verlangens in die richting, die bij het voeren van het gesprek tot uiting kwamen, vertederde het hart van sommige van die ouders zoezeer dat hun belangstelling voor de kerk uiteindelijk werd opgewekt en zij het verlangen kregen de diensten te gaan bijwonen en aan de verdere activiteiten deel te nemen. De president van de ring waarin dit proefprogramma werd uitgevoerd maakte persoonlijk bekend dat het betere resultaten had opgeleverd dan alle voorgaande acties om de leden weer naar de kerk te krijgen en in de huissaders het verlangen te wekken het priesterschap te verkrijgen of daarin te worden verhoogd. Het is waar dat een kind hen soms kan leiden (zie Jesaja 11:6), en onze kinderen moeten dan ook in de gelegenheid worden gesteld deel te nemen aan de pogingen die wij ondernemen om niet-leden in onze gezinnen tot de kerk te brengen.

Het spreekt voor zich dat de mensen het evangelie makkelijk aannemen en een eeuwig gezinseenheid worden, als zij elkaar *hier en nu* liefhebben en niet zonder elkaar kunnen. Die liefde doet in iemand een levensvatbare behoefte aan en verlangen naar godsdienst ontstaan en vormt dan ook voornamelijk het antwoord op die dringende vraag: „Hoe kan ik mijn man, vrouw of kind voor het lidmaatschap van de kerk interesseren?”

Een liefdevolle, voorbeeldige en loyale verhouding in het gezin is het beste geestelijke kompas, dat ons kan terugvoeren naar ons hemels tehuis en de tot dat eeuwig huisgezin behorende ouders. Bedenk echter dat u door alles heen de goede kanten van uw huiselijk leven en uw eega moet blijven zien en ervan moet blijven genieten. Verlies nooit alle goede karaktertrekken en deugden van uw wederheft uit het oog. In het begin van uw verhouding hebben deze uw liefde opgewekt — en wanneer u deze eigenschappen blijft koesteren en er behagen in blijft scheppen, zullen zij een goede basis vormen voor een verdere ontwikkeling.

Ga nu maar met mij mee

DOOR KATHRYN H. IPSON

Sita Mataele Lomu wilde niets liever dan haar vijftien kinderen in Tonga opvoeden tot overtuigde heiligen der laatste dagen. Samiu, haar man, was echter geen lid en zei vaak: „Je gaat te veel naar bijeenkomsten; je blijft nu maar eens thuis.” Hij begreep niets van de steun die zij in die vergaderingen ontving en wist niet hoeveel kracht zij opdeed bij andere bezoekers van die kerkelijke bijeenkomsten.

Sita had een eigen moestuin en verkocht vaak wat groenten om iets te kunnen bijverdienen. Uit haar geringe inkomsten betaalde zij altijd haar tienden. Ze liet haar kinderen zien hoe goed het was te werken en de eerlijk verdiende tienden af te dragen. Zij liet haar kinderen zien hoe belangrijk het was kerkelijke vergaderingen bij te wonen.

„Ga nu maar met mij mee,” zei ze altijd tegen hen. „Eenmaal zullen jullie met je vader mee kunnen gaan.” Het was echter heel erg moeilijk thuis de vrede te bewaren en alles zo harmonieus mogelijk te laten verlopen, omdat Samiu niet zo over de kerk dacht als zij. „Menigmaal heb ik wel moeten huilen,” zei Sita. „Ik wist dat het bij ons thuis niet goed zat. Ik had hulp nodig.”

Sita was opgegroeid in een gezin met elf kinderen. Haar ouders waren trouwe heiligen der laatste dagen. Toen de kerk voor het eerst in haar dorp haar intrede deed, had haar grootvader Mataele de zendingen zijn huis ter beschikking gesteld om er kerkdiensten te houden tot er een kapel kon worden gebouwd. Grootvaders woning had jarenlang daarvoor dienst gedaan. Sita was met een getuigenis opgegroeid.

Toen haar tweede zoon Mozes in Tonga op zending werd geroepen, hadden hij en Sita een lang gesprek gehad over hun gezinsleven en de houding van zijn vader ten aanzien van het geloof. Ze besloten toen iedere maandag te vasten en te bidden, waarbij ze de Heer zouden vragen Samiu inzicht in het evangelie te geven.

Het viel Samiu 's maandags wel eens op dat Sita die dag niet at. Dan vroeg hij: „Waarom eet jij ook niet mee?” Waarop zij hem ten antwoord gaf: „Het gaat zo niet goed in ons gezin. We hebben hulp nodig van de Heer. Ik ben aan het vasten en ik vraag Hem steeds of Hij ons wil helpen.”

De tijd verstreek, maar op een goede dag zei Samiu tegen Sita, na hier ernstig over te hebben nagedacht: „Ik weet dat jij altijd van het geld dat je verdient een tiende aan de kerk betaalt. Je mag voortaan mijn tiende ook wel betalen.” Sita's hart vloaide over van blijdschap, toen ze die maand niet alleen haar eigen tiende, maar ook die van haar man betaalde.

Een jaar lang vastten Sita en Mozes iedere maandag. Op zekere dag zei Mozes tegen zijn moeder dat hij die avond eens met zijn vader over de kerk wilde praten. Na het eten sprak Mozes onder vier ogen met zijn vader. Hij zei: „Vader, u weet dat ik zending ben en dat ik onder de mensen rondga om tot hen te prediken, maar nu zou ik u toch zo graag willen dopen, omdat u mijn vader bent. Dan kan ik het evangelie aan anderen verkondigen.”

De tranen sprongen Samiu in de ogen. „Ik heb nu al zoveel jaren over de kerk zitten nadenken, en ik weet dat dit de waarheid is. De Heer heeft mij en je moeder gezegd. Wij hebben veel kinderen, en jullie zijn allemaal gezond en sterk. Ik ben een gelukkig man. Ja, ik wil wel gedoopt worden.”

Er werd aan het eind van diezelfde week op Tonga een groot feest gevierd, omdat Samiu Lomu toen werd gedoopt, waardoor ook hij nu lid van de kerk was geworden. Daarna verhuisde de familie Lomu naar Hawaï. Daar bezoeken ze geregeld de tempel, en behoren tot de actieve leden van de tweede Kailua-wijk van de ring Kanealoe (Hawaï). Tegenwoordig zegt Sita vaak tegen haar kinderen: „Ga maar met je vader mee! Hij is een goed mens.”

Wat u moet doen en laten als u vrienden meebrengt naar de kerk

DOOR SPENCER J. CONDIE

De Schuhmachers waren een aardig jong stel met twee kinderen. Hij was weliswaar een verslaafd roker, maar hij deed nu zijn best die diep ingewortelde gewoonte af te leren. Evenals zijn vrouw had hij de wens te kennen gegeven de lessen van de zendelingen te volgen. Nadat ze de eerste paar lessen hadden ontvangen, nodigden wij hen uit eens met ons mee naar de kerk te gaan, daar het de eerstvolgende zondag vastenzondag was.

We namen hen mee naar de zondagsschool en vroegen hun na afloop hoe ze het gevonden hadden. Hierop reageerden ze heel enthousiast. De volgende stap leek voor de hand te liggen: Wij drongen er dus bij hen op aan dat ze bleven om ook de vasten- en getuigenisvergadering bij te wonen. Met enige tegenzin stemden ze toe. Die vergadering was een feest voor de geest, maar duurde bijna twee uur, en we zagen wel dat hun kleine kinderen erg ongeduldig begonnen te worden.

Na de vergadering informeerden wij of zij de getuigenisvergadering mooi gevonden hadden. Het antwoord was nu veel minder geestdriftig; het klonk eigenlijk nogal koeltjes, toen de heer Schuhmacher zei: „Zo'n kerkdienst is voor één dag teveel voor het goede. We hadden er niet op gerekend zolang van huis te zijn. Wij zijn al jaren niet meer naar onze eigen kerk geweest. Nee, het was ons vandaag wel wat al te veel!”

Wij waren teleurgesteld toen zij ons lieten weten dat ze de volgende keer liever uit eigen beweging naar de kerk zouden gaan.

In onze eigen stad en buurt zijn er heel wat van die mensen. Jawel, het zijn prima mensen, hoor — het zijn immers kinderen van God — maar velen van hen weten dat zelf nog niet. Ze zijn veelal opgevoed in gezinnen, waarin de sabbatdag een dag voor ontspanning was, waarop je naar de bioscoop ging, of naar een voetbalstadion. Zondag was de dag om in je tuin te werken, je huis op te schilderen, de auto te wassen en onder het genot van een paar biertjes een of andere sportwedstrijd op de televisie te bekijken. Hoe bereiken wij de Schuhmachers in onze wijken en gemeenten dan? Allereerst moeten we de zaak vanuit hun gezichtspunt proberen te zien. Als wij deze mensen zomaar op eens, zonder behoorlijke voorbereiding verzoeken mee naar de kerk te gaan, zullen zij zich even onbehaaglijk voelen als wij, wanneer zij ons zouden uitnodigen 's zondags met ze te gaan picknicken. We moeten ze nemen

zoals ze nu zijn en niet zoals wij ze graag zouden willen zien. Het spreekt vanzelf dat alle moeite die wij doen om ze zover te krijgen op onze gevoels van liefde en vriendschap jegens hen is gebaseerd.

Regel voor regel

Een paar jaar geleden heeft broeder Ernest Eberhard Jr. ons een aantal uitstekende ideeën aan de hand gedaan voor het uitdragen van het evangelie aan onze naasten. (Zie *De Ster* van februari 1975, bladzijde 8-13.) Voordat wij vrienden en kennissen konden uitnodigen met ons naar de kerk te gaan, moesten wij onder anderen: (1) Ervoor zorgen dat wij met hen bevriend raakten — hen goed leren kennen alvorens hen te vragen mee naar de kerk te gaan of de lessen van de zendelingen te volgen. (2) Hen uitnodigen bij ons thuis of gewoon voor de gezelligheid samen uitgaan. (3) Hun iets te lezen geven, bijvoorbeeld een kerkelijk tijdschrift zoals „*De Ster*” of een paar zendingsbrochures. (4) Hen uitnodigen voor het bijwonen van en deelnemen aan gezinsavonden, vergaderingen van hulporganisaties, haardvuuravonden en andere gezellige bijeenkomsten van de kerk. Wanneer wij zorgvuldig en onder veel gebed dit voorbereidende werk hebben volbracht, is de uitnodiging aan onze vrienden om ook eens een zondagsschool- of avondmaalsvergadering te bezoeken iets dat logischerwijs voortvloeit uit een groeiende vriendschap. Een man die iedere zondag in zijn tuintje werkt zal vermoedelijk eerder geneigd zijn een uitnodiging om eens mee naar de ringboerderij te gaan accepteren dan een verzoek om mee te gaan naar de avondmaalsvergadering. Een sportieve vrouw, die golf of tennis speelt en veel zwemt, zal eerder in willen gaan op een uitnodiging om met de ZHV-zusters te gaan volleyballen dan om de zondagsschool te bezoeken. Overeenkomstig zijn talenten kan de heer des huizes worden aangespoord mee te spelen in het voetbalveld van de wijk, gitaar te spelen of een aardige parodie te schrijven voor een feestavond van het ouderlingenquorum. Zijn vrouw kan dan worden uitgenodigd voor de gezinsverzorgingsles van de zustershulpvereniging en vervolgens de lessen culturele en maatschappelijke vorming, en pas *daarna* de les geestelijk leven. Men moet de ouders vragen of hun kinderen aan de padvinderij, het jeugdwerk en de OOV mogen deelnemen. Welke ouders zouden er niet trots op zijn als hun zoon of dochter een rol zou spelen

in een roadshow of toneelvoorstelling? Ook door het bezoeken van kerkhistorische plaatsen, tempels, bezoekerscentra en gezellige avonden voor onderzoekers van het evangelie in onze plaatselijke kerkgebouwen wordt ons ruimschoots de gelegenheid geboden om anderen „regel voor regel” met het evangelie bekend te maken.

Buurtfeesten zijn nuttig om leden en niet-leden van de kerk nader met elkaar te laten kennismaken, waardoor ook de onderlinge verhouding tussen buurtbewoners bevorderd wordt. Dan kunnen wij op een gegeven ogenblik, als de tijd rijp is en wij ons hierop door vasten en bidden hebben voorbereid, vragen: „Zeg, Riet en Wim, hoe zouden jullie het vinden aanstaande zondagmorgen met ons naar de zondagsschool te gaan?” Als de basis goed is gelegd, zullen zij zich er echt wel thuis voelen, want hun vrienden zijn er toch ook?

Overal ze niet onverhoeds

Om de moeilijkheden die we met de familie Schuhmacher hebben gehad te voorkomen, moet u hun bij voorbaat inlichten over wat hun in die bijeenkomsten te wachten staat, zodat zij er met een gerust hart heen kunnen gaan. Geef een paar leden van uw wijk of gemeente enkele dagen vóór die bewuste zondag een seintje dat u dan vrienden mee naar de kerk brengt. Hoewel de leden doorgaans ook zonder zo'n waarschuwing vooraf de nieuwe bezoekers wel hartelijk zullen verwelkomen, zullen onze vrienden zich toch beter thuis voelen als ze door de heiligen vriendelijk en beleefd worden begroet.

Wees positief

Soms nemen wij onbewust een verdedigende houding aan als het gaat om onze kerkelijke vergaderingen, die zo nu en dan wel eens worden verstoord door het gehuil van een baby. In plaats van voor zo'n voorval onze verontschuldigen aan te bieden, moeten wij onze introducés er op wijzen dat onze kerk leert dat de gezinseenheid van eeuwige aard is en dat wij met ons hele gezin, dus ook met de allerkleinsten, naar de kerkdiensten gaan.

Als een van de jongeren bij een korte toespraak in de zondagsschool of avondmaalsvergadering begint te stotteren, kunnen wij onze vrienden erop wijzen dat de kerk er is „tot de volmaking der heiligen” (zie Efeziërs 4:12) en dat wij menen dat iedereen moet meedoen om in geestelijk opzicht beter te worden toegerust. Als onze burens door bevriende heiligen als „broeder en zuster Meyer” worden aangesproken, hoeven zij zich niet gekwetst te voelen. De kerk doet ons immers inzien dat wij allen tot één familie behoren, als kinderen van één en dezelfde hemelse Vader. U zult zien dat de meeste mensen het eigenlijk wel prettig vinden als broeders en zusters te worden begroet.

Na afloop van kerkelijke bijeenkomsten heerst er een gezellige drukte in onze foyers. We zouden onze vrienden er dan ook op kunnen wijzen dat de leden van de kerk echt blij zijn elkaar te zien, daar het evangelie ons in onderlinge liefde samenbindt. Wij willen niet oneerbiedig zijn, maar wel willen wij graag blij geven van onze liefde en onze bezorgdheid voor elkaars welzijn.

Wat voor signalen zenden wij uit?

Soms lijkt het of wij geen andere dan gesproken boodschappen naar andere mensen uitzenden. Toch bestaat er ook heel wat communicatie met andere mensen zonder dat wij ze ooit rechtstreeks aanspreken. Wat krijgen onze burens te zien als wij met ons gezin naar de kerk gaan? Is het zo'n oneerbiedige vertoning dat het aan een circusvoorstelling doet denken, waarbij vader luidkeels commandeert dat iedereen moet opschieten en vlug in de auto moet stappen, terwijl moeder wanhopige pogingen doet om het jasje van de jongste spruit dicht te knopen en tegelijkertijd gejaagd de lampen uitdraait en de voordeur sluit? Slaken wij bij onze thuiskomst uit de kerk een diepe zucht van opluchting, terwijl onze burens, die op hun terras zitten te zonnebaden ons horen uitroepen: „Oef, ik dacht dat die spreker nooit klaar zou komen met zijn toespraak — het zou wel iets gescheeld hebben als hij zich wat beter had voorbereid.” Beklagen wij ons wel eens tegenover onze burens dat onze kerkelijke taken eigenlijk te veeleisend zijn? Of hebben wij signalen uitgezonden waaruit blijkt dat wij het oprecht waarderen en ons bijzonder gelukkig prijzen dat wij de Heer mogen dienen?

Hoe kunnen wij weten wie we moeten uitnodigen?

De apostel Paulus, die een groot zending was, wist dat wij, mensen, geneigd zijn ons aangetrokken te voelen tot diegenen, die er soortgelijke normen, opvattingen en ideeën op na houden als wijzelf. Daarom heeft Paulus ook gezegd:

„Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen; en ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen; . . . Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik geweest, om in elk geval enigen te redden.” (1 Korintiërs 9:19-20 en 22.)

Op ons rust de taak iedereen uit te nodigen. Wij zijn verplicht al onze burens en collega's te benaderen. Bij het benaderen van verlegen mensen moeten wij wel eens wat omzichtigheid en geduld betrachten. Tegenover andere vrienden kunnen we misschien best wat vrijpostiger optreden, maar bedenk steeds dat wij eerst met iemand bevriend moeten raken voordat wij met goed gevolg het evangelie aan hem of haar kunnen doorgeven.

Ondanks het feit dat wij er steeds op uit moeten zijn alle mensen tot het koninkrijk te noden, is het ene veld lang niet zo „wit om te oogsten” als het andere (zie LV 4:4), met andere woorden, niet iedereen is al rijp voor het evangelie. In dit opzicht hebben wij een waardevolle les geleerd, toen wij aan een universiteit in het oosten der Verenigde Staten aan ons laatste studiejaar bezig waren. We hadden een paar medestudenten met de zendingen in contact gebracht, maar waren er nooit in geslaagd ze mee naar de kerk te krijgen. Later beseften wij dat we teveel tijd hadden besteed aan het bewerken van mensen, die op dat tijdstip, in die bepaalde periode van hun leven meer belangstelling voor hun studie hadden dan voor de dingen van de Geest. Ze waren eenvoudig nog niet aan die geestelijke instelling toe. Onze naaste burens bleken destijds ontvankelijker voor het evangelie te zijn.

(vervolg op bladzijde 38)

Mijn leerlingen zaten in de gevangenis

DOOR JANETTE MILLAR

Toen ik nog in de Australische stad Sidney woonde, werd mij eens verzocht les te gaan geven in literair schrijven aan de gedetineerden in een zwaarbewaakte gevangenis voor recidivisten. Die eerste uitnodiging heb ik meteen afgeslagen. Ik ging toch zeker geen gevangenis in om er misdadigers les te geven! Die gedachte schrikte me af. Ik wist er trouwens niet genoeg vanaf, ik studeerde zelf nog. Drie maanden later werd mij diezelfde vraag nog eens gesteld en ditmaal stemde ik onmiddellijk toe. Ik denk dat dit antwoord mij werd ingegeven, want het ontviel mij nog voordat ik de tijd had gehad om erover na te denken. Zo ging ik tien maanden lang iedere zaterdagmorgen naar de gevangenis, totdat ik mij door drukke werkzaamheden en examens genoodzaakt zag ermee op te houden. Ik heb er wel iets van geleerd, namelijk dat voor God ieder ziel van belang is en de kans moet krijgen het evangelie te vernemen.

Van de eerste dag af werd er op mij afgegeven omdat ik godsdienstig was. Ze zeiden: „U bent anders. U bent een gelovig mens, en van geloof moeten we hier niets hebben.” Ik herhaalde telkens weer dat ik daar alleen was om les te geven in de kunst van literair schrijven. Zo ging dat door van 's ochtend negen uur tot 's middags half een en ó, wat was ik toen uitgeput!

De volgende zaterdag ging het al wat beter en kon ik meer presteren. De derde zaterdag was nog weer anders. Zodra de les begon, zeiden ze: „U bent toch anders. U praat anders, u denkt anders, u doet anders. We hebben het de hele week over u gehad, en twee van ons denken dat u mormoon bent. Is dat zo?” Ik stond versteld. Ik had nooit

gedacht dat ze zouden raden wat ik van mijn geloof was, maar toch kwam ik er openlijk voor uit dat ik mormoonse was en hield er rekening mee dat ik daarmee nog wel geplaagd zou worden, maar ze zeiden: „Och, ergens is de lol er voor ons nu af. Door erover te speculeren hebben wij heel wat plezier onder elkaar gehad, maar we zijn toch blij dat we het nu weten.” Van die dag af bestormden ze me met vragen over het evangelie. Het was niet de bedoeling dat ik daar godsdienstonderwijs kwam geven, maar toch kreeg dit steeds weer de overhand, waardoor het onderdeel van de les over de kunst van het literaire schrijven wat op de achtergrond raakte. O zeker, ze schreven en studeerden best, maar ik nam hun verhalen mee naar huis om ze daar te corrigeren, zodat wij het merendeel van de tijd aan gesprekken van godsdienstige aard konden besteden.

Kevin, een van de gedetineerden, schreef een prachtig verhaal over Jezus; een ander, Peter, had buiten de gevangenisuren al eens met de zendelingen kennisgemaakt. Hij had daar in de gevangenis hun visitekaartjes en een Boek van Mormon bij zich. Ten aanzien van het evangelie werd hij al wat milder gestemd. Maar uiteindelijk was het Ralph die om een gesprek met de zendelingen vroeg. Hij las het Boek van Mormon en verkreeg na vasten en bidden een getuigenis van de waarheid.

Andere exemplaren van het Boek van Mormon en kerkelijke tijdschriften zaten van hand tot hand en werden onbeschadigd weer teruggegeven. Godsdienstige boeken werden daar doorgaans verminkt en tenslotte geheel vernield. Men gebruikte zelfs wel eens bladzijden uit een bijbel als sigarettenspapier.

Gewoonlijk zaten we rondom een oude, wrakke tafel, maar op zekere dag stond er in de kring van stoelen een nieuwe ronde tafel met een smeedijzeren onderstel. Er lag een deken overheen. Ik gaf hun een complimentje over die verandering, waarop zij het werkstuk onthulden. Zij hadden er twee weken lang met hart en ziel aan gewerkt. Ze hadden die tafel zelf gemaakt en toen geverfd. Tenslotte hadden ze op het tafelblad een grijze kattenkop geschilderd, omdat ze wisten dat ik dol op katten was. Ik was er diep door getroffen.

Het verheugd mij te kunnen zeggen dat mijn lessen de populairste en trouwst bezochte waren van alle lessen die men daar kon volgen, met een gemiddelde opkomst van tien leerlingen per week. Dat lag echter niet aan mij, dat wist ik best. Het lag aan de behandelde leerstof, namelijk het evangelie van Jezus Christus, dat wij daar besproken hebben. Priesterschapsdragers hebben mij geholpen bij de beantwoording van het merendeel der ontelbare, op stukjes papier gekrabbelde, vragen. Dat hoorde ook bij mijn huiswerk.

Ik heb het graag gedaan en ik zou het onmiddellijk weer doen als de gelegenheid daartoe zich voordeed. Alleen zou ik het graag zo geregeld willen zien dat het evangelie openlijk onderwezen kon worden als de klas daar iets voor voelde. Ik weet nu dat ik op dat moment een bepaalde taak had. Er was een evangene gereed om het evangelie te aanvaarden. Ik werd gezonden, omdat ik over de middelen beschikte om die man te bereiken. Ik onderhoud nog altijd een briefwisseling met hem.

Vertel ons eens iets over je geloof

DOOR GEORGE D. DURRANT

Het zal u verbazen wat voor zendingen uw kinderen kunnen zijn. Wij hebben er ook van opgekeken!

Onze vijftienjarige Matt was zo juist in een min of meer hachelijke situatie beland. Hij was één van de slechts twaalf mormoonse leerlingen van de hele mavo. Hoe kon hij vraag 15 van zijn proefwerk nu goed beantwoorden, zonder de regels van de klas te overtreden, volgens welke het de leerlingen verboden was veranderingen aan te brengen in de formulering van een vraag, die alleen met „goed” of „fout” moest worden beantwoord? Hij las de vraag nog eens over, zoals die op zijn blaadje stond vermeld:

„De zogenaamde mormoonse profeet Joseph Smith heeft het Boek van Mormon geschreven. Goed of fout.”

Matt meende zijn antwoorden voor de volle 100% juist te hebben, als hij die ene vraag maar goed kon krijgen, maar hoe moest hij nu op zo'n uitspraak reageren? De leraar verwachtte zonder meer „goed” als antwoord, maar de formulering van die vraag was „fout.”

Het was tijd om de blaadjes in te leveren. Hij moest die vraag toch beantwoorden, nu of nooit. Vlug streepte hij het woord „zogenaamde” door, evenals het woord „geschreven,” dat hij door het woord „vertaald” verving. Daarna zette hij een stevige kring om het woord „goed” heen en leverde zijn blaadje in.

Na het voorlezen van de presentielijst begon de leraar de volgende dag met de woorden: „Matt, sta eens op.”

Matt stond op.

„Vertel ons nu eens allemaal waarom jij de formulering van vraag 15 gewijzigd hebt,” zei de leraar op strenge toon. Matt wist nog precies hoe vraag 15 luidde. Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht en hij antwoordde: „Omdat Joseph Smith geen ‚zogenaamde’ profeet was, maar een echte profeet. En verder omdat hij het Boek van Mormon zelf niet geschreven heeft, maar heeft vertaald.”

Daarop zei de leraar: „Kom jij maar voor de klas staan, dan mag je er net zoveel tijd voor nemen als je wilt om ons te vertellen hoe het eigenlijk komt dat jullie mormonen zo zijn als je bent?”

Zo beleefde Matt de sensatie de hele klas het een en ander over de kerk te kunnen vertellen. Hij kreeg ook nog een pluim dat hij vraag 15 zo goed beantwoord had.

Toen wij in die stad woonden, kregen al onze kinderen meer dan eens de gelegenheid om over onze kerk te spreken. Ze vonden het leuk om dagelijks naar „natuurlijke”

kansen uit te kijken om hun vrienden iets over het evangelie te vertellen.

Ik geloof dat ik met dat woord „natuurlijk” het beste kan omschrijven hoe wij onze kinderen en onszelf tot zendingen kunnen opvoeden. U hoeft alleen maar op die „natuurlijke” kansen te letten. U moet niets forceren door er overhaast, of op ongelegen momenten over te beginnen. Als u gewoon uw ogen en oren de kost geeft en uw hart ervoor open stelt, blijken er zich tal van gelegenheden voor te doen waarop u niets anders overblijft dan iets te zeggen over de Heer en zijn kerk.

We hebben geprobeerd onze kinderen duidelijk te maken dat het niet hun taak was iedereen te bekeren, maar dat het wel tot hun gezegende voorrechten behoorde om hun natuurlijke kansen te benutten en zoveel mogelijk mensen op ongedwongen wijze over de kerk in te lichten.

We wisten allemaal dat wij, als wij opgewekt en welwillend waren en de normen van de kerk hooghielden, met andere mensen veel gesprekken konden voeren met het evangelie als uitgangspunt. Wanneer wij ons gedwongen voelden een groots bekeringswerk te verrichten, kwamen we al spoedig tot het besef dat wij daarmee veel te aanmatigend waren. Zo'n aanmatigende houding leek ons een gedwongen reactie, die heel onnatuurlijk was.

Zo kreeg onze oudste zoon bijvoorbeeld eens de gelegenheid om in het kader van zijn eindexamen aan de middelbare school een toespraak te houden. Eerst meende hij daarbij heel wat over onze kerk te moeten zeggen, maar ergens kwam hem dat als iets onnatuurlijks voor tegenover de mensen daar, die tot velerlei kerkgenootschappen behoorden.

Het leek hem echter wel natuurlijk om zijn toespraak met deze woorden te besluiten: „Toen ik drie jaar geleden hier op school kwam, kende ik u geen van allen. Ik was hier een vreemdeling, maar nu ik hier voor u sta, komen mij tal van prettige herinneringen voor de geest, herinneringen aan de manier waarop u mij hebt behandeld. Door uw hartelijke en vriendschappelijke bejegening ben ik veel van deze stad en haar fijne inwoners gaan houden. Dit is mijn woonplaats geworden en mijn school. U bent mijn dierbaarste vrienden geworden. Omdat u zich zo tegenover mij hebt opgesteld wil ik graag citeren wat de grote mormoonse profeet Brigham Young eens gezegd heeft, toen hij zijn nieuwe woonplaats in het westen gevonden had, namelijk, „Dit is de plaats,” en dat geldt zeker voor mij.”

Het publiek stond op en applaudiseerde minutenlang.

Met zijn natuurlijke en volkomen oprechte woorden had hij de mensen voor zich gewonnen en door het uitspreken van deze gedachten zouden zij in vele gevallen de deur voor hem openen.

Natuurlijk waren wij ons er wel van bewust dat onze vriendschappelijke houding en fatsoenlijke levenswijze de mensen evenmin de leerstellingen van de kerk zouden bijbrengen als een wiskundeleraar zijn leerlingen door een recht-schapen levenswandel in algebraïsche termen kan leren denken.

Toch kan iemand met zijn vriendelijkheid aanleiding geven tot een ongedwongen gesprek, dat later zou kunnen leiden tot een contact tussen de benaderde persoon en de zendingen.

Toen wij onze nieuwe woning betrokken in een stad in het oosten van de Verenigde Staten, waar slechts enkele mormonen woonden, besloten wij alle bureu uit te nodigen voor een gezellig onderonsje bij ons thuis. We dachten niet dat er erg veel mensen gevolg zouden geven aan het kaartje dat wij gestuurd hadden, maar ze kwamen allemaal. We konden ze met zijn allen bijna niet bergen. Veel omwonenden ontmoetten daar de overige bureu voor het eerst.

Na een lange avond van gezellig samenzijn, vertrok iedereen naar zijn eigen huis, behalve één gezin. Ze waren katholiek en ze woonden even verderop aan dezelfde weg. Ze hadden kinderen van dezelfde leeftijd als de onze. Dat was het begin van een hechte vriendschap. Hun jongens gingen met die van ons korfballen en hun dochters kwamen met de onze verstopperje spelen.

Als onze kinderen op warme zomervonden met die van hen aan het spelen waren, zaten wij ouders, bij elkaar, keken naar de glimwompjes en praatten over van alles en nog wat. Zo ontstond er een hartelijke vriendschap tussen ons, en de ouders gingen vragen stellen als: „Hoe hebt u uw kinderen ertoe gekregen zich zo netjes en aardig te gedragen?” Dan zeiden wij: „Dat leren ze merendeels in de kerk en tijdens de gezinsavond. Ook op het jeugdwerk leren ze veel van die goede eigenschappen.” Ze zeiden: „Wij zouden er alles voor over hebben als onze kinderen ook wat meer zo zouden zijn.”

Toen hebben we hen uitgenodigd voor een gezinsavond, en zij nodigden ons bij hen thuis uit. Toch waren er er daarmee nog niet. Wij moesten meer doen, dus nodigden wij de zendingen uit bij ons thuis te komen en lieten de bureu ook bij ons komen.

De kinderen uit het gezin begonnen echt van de zendingen te houden en zeiden tegen hen: „Waarom komt u ook niet bij ons thuis om ons over uw geloof te vertellen?” De zendingen begonnen daar dus op huisbezoek te gaan. Dan werden ze begroet met de woorden: „Komt u ons iets over uw geloof vertellen?” Inderdaad hebben zij het gezin over hun geloof verteld, maar het gezin was zo met het katholicisme vergroeid dat het nog niet van geloof wilde veranderen. Bij ons vertrek uit die stad viel het afscheid van die lieve vrienden daar ons het zwaarst. Afgelopen zomer zijn hun jongens nog naar Utah gekomen om onze jongens op te zoeken en ze zouden nog eens terugkomen.

Er zijn mensen die positief op het zendingswerk reageren, maar anderen vinden het wel wat teveel, en de zendingen willen zich niet aan die mensen opdringen. Toch wisten onze kinderen blijkbaar, op heel natuurlijke wijze en zonder druk op iemand uit te oefenen, een gesprek over de kerk aan te knopen. Niet iedereen zal geïnteresseerd zijn, maar een groot aantal mensen wél. Zij die blijk van belangstelling geven kunnen dan door de zendingen verder onderwezen worden. Naar onze ervaring vonden wij het altijd het moeilijkst om te zeggen: „Wij kennen twee zendingen, die u graag eens zouden willen bezoeken. Voelt u er iets voor met hen kennis te maken?” Toch lijkt ook dat een vanzelfsprekende vraag als u met iemand in gesprek bent die u graag mag of waar u zelfs veel van houdt.

Hoe kunnen wij een niet-lid voor de kerk interesseren? Op deze vraag zijn vele goede antwoorden te geven, maar welke benaderingsmethodes doen het nu het best? Die vraag werd aan verscheidene pas bekeerde bekeerde leden voorgelegd. Hun antwoorden, hun geestdriftige reacties en hun ideeën verschaffen ons een goed inzicht in het zendingswerk dat door gewone kerkleden kan worden verricht.

„Zendingswerk?” vroeg Sue Ann Yazzie, een 17-jarige Indiaanse uit Shiprock in Nieuw-Mexico, terwijl ze lachend het lange, zware haar over haar schouders wierp. Haar warme bruine ogen schoten vonken, toen ze zei: „Je kunt iemand het best voor de kerk interesseren door vriendschap met hem te sluiten.”

Sue Ann, die twee jaar geleden lid van de kerk werd, vertelde over haar eigen bekering: „Nog voordat ik me bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heb aangesloten, geloofde ik al dat wij na onze dood de vóór ons gestorven vrienden en familieleden zullen terugzien. Ik verloor mijn vrouwen in de kerk waartoe ik behoorde, toen de predikant daar zei: „Als u soms denkt uw

overleden voorouders na uw sterven weer te kunnen ontmoeten, dan vergist u zich.” Toen heb ik de Heer gevraagd welke kerk de ware was. Ik heb toen ook beloofd dat ik de geboden zou onderhouden, als Hij mij wilde helpen.”

Sue Ann wilde graag naar de middelbare school buiten het reservaat waarin ze woonde. Toen haar gevraagd werd in Richfield (Utah) mee te doen aan het Indiaanse onderwijswerk, ging ze daarop in. De Indiaanse leerlingen zijn in Richfield gehuisvest in woonbarakken, van waaruit ze de plaatselijke scholen bezoeken.

Toen Sue Ann op zekere dag met verscheidene vriendinnen door iemand die in de woonbarakken werkzaam was werd uitgenodigd een gezinsavond bij te wonen, had ze daar eigenlijk geen belangstelling voor. „Ik was er destijds niet zeker van of ik iets voor de mormoonse kerk voelde. Ik wist er niet zo veel van af, maar ging alleen mee om mijn vriendinnen gezelschap te houden. Toen ben ik mij voor het eerst voor de kerk gaan interesseren. Wat ik daar hoorde beviel mij wel.

Toen ik later het Boek van Mormon las, kwamen vele ge-

Leden als zendelingen

DOOR LAIRD ROBERTS

deelten daaruit mij bekend voor. Toen ik nog klein was, had mijn grootmoeder me veel Indiase legenden verteld. Van haar hoorde ik voor het eerst de geschiedenis van de grote blanke god, die eenmaal zal terugkeren," aldus Sue Ann.

Sue Ann wil graag zoveel mogelijk mensen deelgenoot van het evangelie maken. Onlangs heeft Elouise Meyers, een van haar vriendinnen, de lessen van de zendelingen gevolgd en zich laten dopen. Sue Ann vertelde hierover: „Ik had een afspraak met mijn bisschop en besloot een vriendin mee te nemen. Ik nam Elouise mee. Ik wist dat zij niet veel van de kerk af wist. Toen wij op de bisschop zaten te wachten, kwamen de zendelingen voorbij. Ik vroeg hun of ze die avond iemand les gingen geven. Ze antwoorden: ‚Nee.‘ ‚Nu,‘ zei ik, ‚kunt u mijn vriendin dan geen les geven?‘ Toen hebben ze daarvoor een afspraak gemaakt."

Ook voor de 22-jarige David Wojnar uit Springfield in Massachusetts heeft een goede vriendschap een belangrijke rol gespeeld bij zijn bekering tot de kerk. Broeder Wojnar, die momenteel als zending dienst doet bij de Salt Lake Zending in Utah, sprak over de rol die vriendschap in het zendingswerk speelt.

„Toen ik mijn diploma van de middelbare school had behaald, vond ik dat het tijd werd om mijn ouderlijk huis te verlaten. Ik kreeg een baantje in Virginia, waar ik bij een oude vriend mijn intrek nam. Een van mijn kamergenoten was mormoon. We werden al gauw goede vrienden. We trokken samen op en we konden overal met elkaar over praten. Hij interesseerde zich echt voor mij. Allereerst was er vriendschap en die vriendschap heeft waarschijnlijk meer bijgedragen dan wat ook," vertelde broeder Wojnar.

„Uiteindelijk vroeg hij me met hem mee te gaan naar een activiteit voor jonge volwassenen. Ze voerden een toneelstuk op. De jongelui kwamen naar me toe en gaven me het gevoel dat ik welkom was. Ze vonden het allemaal erg leuk een nieuw gezicht te zien," vervolgde broeder Wojnar verder. „Ze waren anders dan alle anderen, met wie ik tot nu toe was omgegaan. Er heerste een andere geest."

Toen ik bij hun activiteiten betrokken raakte en de kerkdiensten begon bij te wonen, gaven de leden mij het gevoel dat ik een bijzonder en belangrijk iemand was. Ze kleineerden me nooit omdat ik tot een andere kerk behoorde. Ik voelde me prettig in hun nabijheid."

Broeder Wojnar was in die tijd nog steeds niet aan de dop toe. „Mijn andere kamergenoot, die vriend uit Massachusetts, kreeg les van de zendelingen en was bijna zover dat hij zich kon laten dopen. Als de zendelingen bij ons kwamen, had ik altijd toevallig net iets anders te doen. De meeste hinderpalen die mij in de weg stonden waren gewoon gebaseerd op angst en onzekerheid omtrent hetgeen er zou gebeuren. Ik was vastbesloten de Heer te dienen, maar ik had alleen wat tijd nodig. Niemand wond zich er bijkbaar over op of maakte zich van streek omdat ik zo'n aarzelende houding aannam. Mijn vriend had geduld en liet mij niet in de steek. Hij bleef met mij bevriend, en uiteindelijk heb ik de stap toch gezet," zei broeder Wojnar.

„Oprechtheid is een van de belangrijkste aspecten van het

zendingswerk," betoogde broeder Wojnar. „Als je oprecht bent en een echte vriend voor anderen, zullen zij wel aan het evangelie gehoor willen geven. Het is voor de leden niet zozeer van belang de mensen in de leer van de kerk te onderrichten, als wel het goede zaad in hun hart te planten."

Het is ook van belang een goed voorbeeld te zijn. Dat houdt meer in dan het naleven van de beginselen. Het houdt ook in dat je erop uit moet gaan en anderen de resultaten van het naleven van het evangelie moet laten zien. Wees niet bang de mensen te laten weten dat je mormoon bent. Ik ben zo trots als een pauw als ik iemand kan vertellen dat ik mormoon ben," aldus broeder Wojnar.

Geduld is een belangrijk onderdeel van het zendingswerk. De 15-jarige Cindy Doxstater nam evenals haar 14-jarig zusje Tina, eerst twee jaar lang aan kerkelijke activiteiten deel, voordat zij gedoopt werden. Cindy vertelde dat ze getroffen was door de innige familieband in mormoonse gezinnen en door de kerkelijke activiteiten, waar haar vriendinnen haar mee naar toe namen, maar ze was nog niet gereed voor een verbintenis en nog niet genoeg zeker van zichzelf.

„De leden van de kerk namen ons zoals we waren," zei ze. „Ze oefenden geen druk op ons uit, en dat hielp." Cindy's vriendinnen lieten haar niet in de steek. Toen een van hen haar vroeg: „Waarom neem je geen les van de zendelingen?" zei ze: „Nu, goed dan." Dit jaar hebben Cindy en Tina zich laten dopen, daartoe aangespoord door hun vriendinnen en een natuurkundeleraar bij hen op school. Die natuurkundeleraar, Larry Anderson, heeft hen zelf gedoopt.

Ook Violet Wilson uit Kellog (Idaho), die nu 18 is, had al jarenlang deelgenomen aan kerkelijke activiteiten voordat ze lid werd. Ze zei dat haar toetreding in belangrijke mate beïnvloed was door het feit dat de leden haar het gevoel hadden gegeven dat zij erbij hoorde.

De 21-jarige Cragg Rogers zei ten slotte het volgende, en hij doelde daarmee op het zendingswerk; „De beste manier om iemand anders te beïnvloeden is je gelooft te beleven. Wees jezelf en probeer niet te zijn zoals je denkt dat iemand anders je graag zou willen zien. Ik ben tot de kerk gebracht door mensen die leefden zo als ze behoorden te leven. Ik ben hun daar dankbaar voor en ik hoop hetzelfde te kunnen doen. Misschien word ik wel veertig keer afgewezen bij mijn pogingen iemand voor het evangelie te interesseren, maar dat éne succes maakt het ruimschoots de moeite waard. Ik weet zeker dat de mensen die mij geholpen hebben ook vele malen werden afgewezen," zei Cragg tot besluit.

Een echte vriend zijn, de normen en geloofsopvattingen van andere mensen respecteren, geduld hebben, jezelf zijn, het goede voorbeeld geven en je verre houden van gekleden die niet-leden buitensluiten of minachten, dat zijn een paar belangrijke methodes die door deze pas bekeerde kerkleden worden aanbevolen bij het door de leden te verrichten zendingswerk.

Sue Ann Yazzie heeft nog iets anders gezegd, dat op het zendingswerk van toepassing is, namelijk: „Zendingswerk? Mijn raad is meteen aan de slag te gaan."

(vervolg van bladzijde 32)

Ze hebben hun kans voorbij laten gaan!

Bij het dwarsbomen van het werk des Heren behoort het tot Satans tactiek om zowel zendelingen als leden ervan te overtuigen dat bepaalde mensen, die geen gehoor gegeven hebben aan uitnodigingen om naar de kerk te gaan of de evangelielessen te volgen, „hun kans voorbij hebben laten gaan.” Het aantal tot de kerk bekeerde mensen, die verscheidene paren zendelingen „nodig” hebben gehad bewijst zonneklaar dat wij geen van allen kunnen beoordelen of iemand voldoende gelegenheid heeft gehad om het evangelie te vernemen en te aanvaarden.

In dit verband heeft de apostel Paulus eens opgemerkt: „Ik heb gepland, Apollos heeft begoten, maar God gaf de wasdom.” (1 Korintiërs 3:6.) Als Apollos zich nu eens niet meer had bemoeid met hen, die bij het eerste contact met Paulus niet aanstonds tot bekering waren gekomen? We raken wel eens ontmoedigd als onze pogingen vruchteloos lijken te blijven. Vaak zal wat zelfonderzoek dan aan het licht brengen dat we niet het juiste moment hebben gekozen of dat wij overijld te werk zijn gegaan. Het kan ook

zijn dat wij zo nodig met de eer voor een toekomstige bekering moesten gaan strijken, ook al moet de wasdom door God gegeven worden.

De prachtige vermaning die de Heer tot de leiders van de priesterschap heeft gericht lijkt ook van toepassing op onze bemoeienissen om anderen tot het koninkrijk te brengen. Onze uitnodigingen daartoe dienen wij dan ook alleen te doen uitgaan „door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (LV 121:41-42.)

Als wij ons trouw en gewetensvol met zendingswerkzaamheden bezighouden, mogen wij ons bij onze bekeringspogingen gesteund weten door de belofte, die Hij aan ons heeft gedaan in LV 84:61, namelijk: „Want Ik wil u uw zonden vergeven met dit gebod, dat gij met ernst en met de geest van gebed standvastig zult blijven in uw denken, en in het geven van uw getuigenis aan de ganse wereld van de dingen, die aan u zijn medegedeeld.”

Haar getuigenis leidde tot het mijne

DOOR JUTTA SLOPEK

Dit is het verhaal van mijn bekering. Er verschenen mijn geen engelen, noch had ik een wonderbaarlijke droom. Maar ik hoorde een sterk getuigenis dat werd gegeven door de macht van de Heilige Geest. En het veranderde mijn leven.

Mijn man Axel was het enige lid van het gezin waartoe hij behoorde die niet enige jaren eerder lid van de kerk was geworden. We hadden de zondagsschool en een vasten- en getuigenisvergadering van de plaatselijke gemeente bezocht en het had een prettige indruk bij me achtergelaten. Toch voelde ik me nog niet geneigd nader met de kerk kennis te maken.

Aanvankelijk voelde mijn man evenmin genegenheid voor de kerk. In feite probeerde hij zelfs ijverig zijn vader tegen te spreken. Maar na talrijke discussies en na serieuze bestudering van zowel wereldlijke als gewijde boeken, kwam Axel tot de conclusie dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de waarheid en het gezag van de Heer bezit. Toen trachtte hij mij van de belangrijkheid van die wetenschap te overtuigen.

Op het nu door zijn plotselinge geestdrift — die ik niet kon begrijpen — kwam, of door mijn angst dat mijn makkelijke leventje zou worden bedreigd, ik weigerde in elk geval naar zijn pogingen mij te onderwijzen te luisteren. Onze hele verstandhouding werd verstoord en er waren zelfs momenten dat we verbitterd redetwisten. Zo hadden wij ook weer ruzie, toen mijn schoonvader en schoonzus onverwacht op bezoek kwamen. Ik had wat huishoudelijke karweitjes die geen uitstel konden lijden, dus terwijl Axel in de woonkamer met zijn vader en zus over het evan-

gelie praatte, was ik bezig in de keuken. Op een gegeven moment kwam mijn schoonzus de keuken binnen en bleef even naar me staan kijken. Toen zei ze, bijna achteloos, „Jutta, wat zou je ervan vinden als Axel gedoopt wordt?”

„Wel, wat kan ik zeggen?” antwoordde ik. „Ik denk dat ik deze dingen ernstig zal moeten bestuderen, zodat ik tenminste weet waarover het allemaal gaat.” Ik zei dat nu wel maar ik geloof niet dat ik echt wist waartoe ik mezelf had verplicht.

Toen reageerde mijn schoonzus. „Jutta, ik weet dat deze dingen waar zijn . . .” En ze gaf haar getuigenis van de waarheid van het evangelie en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met zo'n overtuiging en liefde dat ik diep ontroerd was.

Het was dit getuigenis, dat op het juiste moment en met de juiste woorden gegeven werd, waardoor ik een paar weken later bereid was naar de zendelingen te luisteren. In het begin was ik er nog steeds niet erg enthousiast over, maar tot mijn verrassing vervulde ik gewillig elke taak. Ik las het Boek van Mormon en leerde hardop te bidden. Ik kreeg inzicht in het plan des levens. Telkens weer verwonderde ik me erover hoe eenvoudig het evangelie was. Ik herinner me heel goed hoe logisch de leringen van de zendelingen leken.

En zo ontving ik een getuigenis van de waarheid van de kerk. Zoals ik al eerder zei, verschenen er geen engelen; er waren geen wonderbare dromen; maar wat ik heel goed begreep was de boodschap die Joseph Smith ons in deze laatste dagen had gebracht.

Op 21 januari 1967 werden mijn man en ik gedoopt. Thans besef ik, dat mijn schoonzus, mij met haar getuigenis het duwtje gaf dat nodig was om mij inzicht in het evangelie te geven. Ik heb sindsdien geleerd, dat door een geïnspireerd getuigenis veel tot stand gebracht kan worden. Thans kan ik met talloze andere heiligen getuigen dat de Heer leeft en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen van de Laatste Dagen zijn kerk is.

BOODSCHAPPEN VAN ONZE LEIDERS

Onze persoonlijke inzet

Het is een geweldige belevenis in de opwindende en dynamische tijd waarin wij leven betrokken te zijn bij het zendingswerk in de kerk.

Als ik de groei in de kerk constateer word ik vervuld met een gevoel van vreugde en trots. Ik ben er zeker van dat dit ook voor u geldt, maar als ik deze gevoelens overdenk komen er drie vragen in mij op :

1. Waarom ben ik zo gelukkig als ik de groei in de kerk waarneem?
2. Wat kan ik doen om tot de groei in de kerk bij te dragen?
3. Hebben mijn inspanningen inderdaad invloed op de groei in de kerk?

Als ik de eerste vraag nog eens nader beschouw, vraag ik mijzelf af: Wil ik de kerk zien groeien om de juiste redenen? Streef ik de groei van de kerk na ten gunste van mijn eigen eer en aanzien, of tot voordeel van anderen? De liefdevolle zorg die de zonen van Mosiah bewoog om het evangelie met anderen te delen heeft altijd een diepe indruk op mij gemaakt: „Nu wilden zij gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan; ja, zelfs de gedachte al, dat een enkele ziel eindeloze foltering zou moeten verduren, deed hen sidderen en beven.” (Mosiah 28 : 3.)

Als we leren ieder mens op deze aarde te beschouwen als een geestelijke broeder of zuster en wij worden de liefde gewaar die natuurlijkerwijs uit deze erkenning voortvloeit, dan zullen wij de kerk willen zien groeien om de juiste reden : tot zegen van die broe-

ders en zusters die de vreugde en zegeningen van het evangelie nog niet ondervonden hebben.

Als wij de juiste houding ten opzichte van de kinderen van onze hemelse Vader aannemen zullen wij vol verlangen zijn hen te helpen. Wat kunnen wij in feite doen? Dat zal aan ieder van ons persoonlijk liggen; het zal afhangen van ons verlangen en onze individuele talenten, onze belangstelling en vaardigheden. Maar, ik kan voor geen lid van de kerk een beter punt bedenken dan het gebod dat de leden van de kerk gegeven werd in de tijd van Alma: „Niettemin werd de kinderen Gods geboden dikwijls bijeen te komen en zich te verenigen in vasten en krachtig gebed voor het zieleheil van hen, die God niet kenden.” (Alma 6 : 6.)

Wie kan zich voorstellen wat een door liefde geïnspireerd gebed, uitgestort door Gods heiligen, vernederd en verenigd door oprecht vasten, tot stand zou kunnen brengen tot bevordering van de vooruitgang van de kerk in Nederland en Vlaanderen.

Tellen mijn inspanningen inderdaad mee? Opnieuw geven de grote zendingen uit het Boek van Mormon ons het antwoord. Beluister deze woorden van Ammon, één van de grootste zendingen aller tijden: „Want indien wij niet uit het land Zarahemla waren getrokken, zouden dezen, onze zeer geliefde broeders, die ons zo innig lief hebben, nog steeds door haat tegen ons worden verteerd en van God vervreemd zijn.” (Alma 26 : 9.)

Ja, broeders en zusters, wat u en ik feitelijk doen maakt verschil.

Door uw inspanningen van deze maand zou er volgend jaar een gezin in de tempel verzegeld kunnen worden in plaats van over twee of tien of twintig jaar, of helemaal niet. Door uw inspanningen deze maand zou een jongeman volgend jaar op zending kunnen gaan en twintig mensen bekeren, en ieder van hen zou op zijn beurt weer twintig mensen kunnen bekeren en er zouden levens veranderd worden en geestelijke broeders en zusters zouden gezegend worden terwijl zij anders misschien nog jaren hadden moeten wachten. Wij kunnen nóg een les leren uit de ervaring van Ammon en zijn broeders. Die les wordt uitgedrukt in een een-

voudig grondbeginsel door Elder Neal A. Maxwell geformuleerd tijdens een kort geleden gehouden studiebijeenkomst voor zendingspresidenten: „Er bestaat geen vooruitgang zonder offer.” De groei van de kerk, de zegeningen die onze naasten en vrienden en onze eigen gezinnen ten deel vallen als een gevolg van onze inzet voor zendingswerk zullen in directe verhouding staan tot de offeringen die wij ons zullen getroosten.

Het is mijn nederig gebed dat ieder van ons vervuld zal worden met liefde voor onze geestelijke broeders en zusters die nu de zegeningen van het evangelie nog niet genieten, dat wij ten gunste van hen vasten en een machtig gebed opzenden en de persoonlijke verantwoording op ons nemen dat zij de zegeningen van het herstelde evangelie met ons delen.

LARRY H. BRIM
President van het
zendingsgebied
Antwerpen-België

Licht en duisternis

Soms de met moeite door de mist flitsende vuurtoren, soms de veilige held van de verlichte autoweg.

De verlamdende duisternis voor de zoekende stuurman, het wegwijsende licht voor de naar huis rijdende chauffeur.

Twijfel of zekerheid.

„ . . . zie, ik ben het Licht dat in de duisternis schijnt . . . ”

Een tijdje geleden ondervond ik de verlamming van de duisternis en de kracht tot leven van het licht, hoe klein de straal ook moge zijn!

Op een vroege ochtend, geknield wer-

kende in een twee meter diepe geul, nauwelijks breder dan mijn schouders, werd in verrast door een zandver-schuiving en raakte bedolven. Ik kon letterlijk geen vinger bewegen. Niets, absoluut niets kon ik voor mezelf doen. Langs alle kanten voelde ik de verlam-mende druk van het zware zand. Ik was als het ware verstijfd. Naast het feit dat ik niets of nauwelijks kon ho-ren, was het ook „aarde“-donker!
Dit was voor mij een plotselinge over-gang van licht naar duisternis, van be-wegingsvrijheid naar totale verlamming. Angstwekkend!

In een instinctieve beschermingsdrang had ik mijn hoofd van het dreigende zand afgekeerd en zag daardoor een heel klein straaltje licht. Dat was mijn geestelijke redding die mij de totale paniek en misschien wel de ondergang bespaarde.

Op dat straaltje licht was mijn hele wezen gericht en ernaar kijkende bad ik hardop, luidkeels. Mijn stem klonk dof maar luid genoeg om de hulp van mijn vrouw en zoon in de goede rich-ting te loodsen. Ik hoor mijn zoon nog zeggen: „Blijf praten pap, dan kunnen we je makkelijker vinden. We halen je er wel uit.“

Ik onderbrak alleen mijn gebed, uiting van een vreemde gevoelswisseling van angst en hoop, om mijn nog grotere angst te uiten toen ik merkte dat door de bewegingen boven mij het gatje waardoor het straaltje licht scheen, dreigde vol te lopen met zand.

Dat lichtstraaltje, dat was het. Alles, maar dan ook letterlijk alles kon mij toen gestolen worden, als ze „mijn“ lichtstraaltje maar niet weg namen!
Hoewel ik niet aan de dood dacht, te hard bezig zijnde om te blijven leven, moet ik toen hebben beseft dat zo lang ik dat licht zag, ik contact met 't leven had, met de vrijheid!

De woorden van de Heiland: „... zie, Ik ben het Licht dat in de duisternis schijnt...“ hebben nu voor mij een existentiële betekenis. Ik heb aan de lijve ondervonden wat een bron van hoop en levenskracht licht heeft.
Dit was voor mij een levensgevaarlijke ervaring maar door de plotselinge en felle bedreiging, tot actie en verweer uitnodigend. Gevaarlijker nog is de tra-gende „verzanding“ van de twijfel en de „kleinere“ zonden.

Door de geleidelijkheid schrikken we niet zo en merken we nauwelijks dat ons leven wegwijnt, dat we slaaf wor-den van de wereld. Zoals de avond

traag maar zeker de nacht inluidt, zo ondergaan „zij die niets doen, voordat het hun geboden wordt en een gebod met een twijfelend hart ontvangen en het traag nakomen“ de geestelijke verlamming in de nachtelijke duisternis van de wereldse levenswijze.

Zij denken ook niet aan de dood want zij zijn te hard bezig om te „leven“. Zij bidden niet zo hard; dat doe je van-daag de dag toch niet meer. Zij roepen niet zo angstwekkend; het past niet in onze maatschappij je gevoelens te uiten.

Kortom, deze wereld met zijn cultuur en traditie verlamt ons wel maar door de geleidelijkheid realiseert men zich dat niet zo duidelijk. Ik werd toen be-dolven door een massa zand; de we-reld doet dat korrel voor korrel, leug-entie om bestwil voor leugentie om bestwil, negatieve kritiek voor negatie-ve kritiek, ja sigaret voor sigaret!
Het wordt hoe langer hoe donkerder!
„Wat hebben die mensen toch dat ze zo onaardig tegen mij worden?“

„Wat denkt die bisschop toch wel!“
Je kunt hoe langer hoe minder bewe-gen. Je raakt moe van de constante spanning en ziet het hoe langer hoe minder zitten! Het goed bedoelde: „We

missen je in de kerk de laatste tijd“ irriteert. Overingens, zo erg is dat ook weer niet. Al die drukte over dat beetje roken en dat nu en dan een glaasje „goede“ wijn, die enkele keer dat ik leef naar de kerk gaat. Kijk maar, ik leef toch, ik ben gezond en mij ont-breekt het aan niets!

Ja het begint met de kleine dingen, maar indien de Heer zegt: „... dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht“, zal 't ook zijn dat het niet nakomen van klei-ne en eenvoudige dingen het teweeg-brengen van grote dingen zal verhin-deren.

Broeders en zusters, vrienden, keert uw hoofd naar het licht, naar uw red-ding.

Zie het Licht dat in „uw“ duisternis schijnt. Laat het uw Licht zijn. Laat je alles gestolen zijn, de wereld, de duis-ternis van het kwade, behalve dat straaltje licht, het Licht van onze Redder.

„... zie, Ik ben het Licht dat in de duisternis schijnt...“

broeder E. Engelbert
regionaal vertegenwoordiger
van de twaalf

De laatste Nederlandse toespraak van
zuster S. Kooyman in Apeldoorn

Een nieuw tempelpresidium in Zwitserland

Reeds maanden geleden maakte het Eerste Presidium bekend dat Immo Luschin von Ebengreuth en met hem zijn vrouw en Georg J. Birsfelder, zijn eerste raadgever, ontheven zouden worden. Percy K. Fetzer was als nieuwe president geroepen en zijn vrouw als tempelmoeder.

De boodschap verspreidde zich als lopend vuurtje onder de Europese heiligen der laatste dagen. Duizenden brieven kwamen binnen om de scheidende president en zijn vrouw voor hun toegewijde zorg te bedanken. Zij hebben deze taak bijna vijf jaar vervuld. Broeder en zuster Luschin hebben inderdaad een grote invloed uitgeoefend op ontelbare heiligen in Europa en zelfs in Amerika. Zijn grote kennis van het evangelie, zijn grote talent als spreker en zijn grote mensenkennis hebben al zijn toespraken tot een geweldige belevenis gemaakt. Ontelbaren hebben pas na zijn woorden de eigenlijke en diepe betekenis van de heilige handelingen in de tempel en hun doel goed leren begrijpen.

Een onmiskenbaar gevolg van de vergrote kennis was een grote toename van de activiteiten in de ringen en zendingsgebieden van de kerk in Europa. Bijna alle ring- en zendingspresidenten hebben herhaaldelijk gezegd dat de leden in hun gebied na een tempelbezoek gewilliger en enthousiaster de Heer hebben gediend.

Het tempelwerk zelf is ook sterk toegenomen. Het aantal ondowments is van 38.422 in 1972 gestegen tot 63.890 in 1977. Dat is dus een toename van

60%. Wat een grote invloed heeft deze man uitgeoefend! (Broeder Luschin is in 1960 door twee zendelingen aan de kerk gebracht en gedoopt. Moet dat niet een aanmoediging zijn om ons in nog grotere mate aan het zendingswerk te wijden?)

Nu is er een nieuwe tempelpresident - Percy K. Fetzer. De Europese heiligen kennen en achten hem al sinds jaren als leraar en leider. Zuster Fetzer kent men ook al goed, daar zij al dikwijls Europa heeft bezocht als lid van het algemeen bestuur van het jeugdwerk. De wisseling van tempelpresidenten vond op zondag 14 augustus 1977 plaats.

Naar aanleiding hiervan werd er een plechtige vergadering in de tempel gehouden. Broeder en zuster Kimball, broeder en zuster Hinley, broeder en zuster Wirthlin, broeder en zuster Didier, de tempelwerkers en enige andere heiligen waren bij deze vergadering aanwezig.

Tijdens deze vergadering werden Immo Luschin von Ebengreuth als president, Georg J. Birsfelder als eerste raadgever en zuster Luschin als tempelmoeder ontheven.

Voorgesteld en daarna aangesteld werden:

Percy K. Fetzer als president

Georg J. Birsfelder als eerste raadgever

Theodore Fontana als tweede raadgever

en Thelma W. Fetzer als tempelmoeder.

Broeder Hinckley en president Kimball hebben op de vergadering gesproken. President Kimball sprak de hoop uit dat de heiligen in Europa in toenemende mate de betekenis van de tempel zouden begrijpen, deze dikwijls bezoeken en door middel van genealogisch onderzoek aan dit grote werk zouden bijdragen.

Aan onze lezers

Ondanks de steeds toegenomen produktiekosten is het abonnementsgeld voor De Ster in de laatste jaren onveranderd gebleven.

Voor het komende jaar blijkt een verhoging echter onvermijdelijk.

De jaarlijkse abonnementsprijs zal daarom per 1 januari 1978 gaan bedragen

f 20,— / Bfrs 300,—

Het is ons oprecht verlangen onze lezers bij voortzetting te blijven inspireren met evangeliebesprekingen en boodschappen van onze leiders.

De redactie

